

40 LET
1923 - 1963

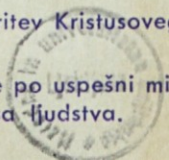
KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1963 **XXXVII**

D 45321

42021
+

MISIJONSKI MESEČNI MOLITVENI NAMENI 1963

- V **januarju** smo molili, da bi vatikanski vesoljni cerkveni zbor uspešno pripomogel k misijonski akciji Cerkve po vsem svetu.
- V **februarju** smo molili, da bi državni poglavarji novih afriških držav pripoznali pomoč, ki jo nudi Kristusova Cerkev ljudstvu tudi v časnem oziru.
- V **marcu** molimo, da bi vietnamski katoličani pripeljali h Kristusu svoje sorojake z zglednim življenjem in z apostolsko gorečnostjo.
- V **aprilu** molimo, da bi se afriški delavci, ki so izgubili oporo svojih plemen, oprli na Cerkev in na njen socialni nauk.
- V **maju** molimo za vse verske redove, družbe in ustanove, ki delujejo v misijonih.
- V **juniju** molimo, da bi se Kristusov evangelij bolje razširil in pripoznal med narodi bližnjega vzhoda.
- V **juliju** molimo, da bi si katoliški nauk uspešneje utiral pot po deželah latinske Amerike.
- V **avgustu** molimo, da bi Cerkev napredovala v Indoneziji in prispevala k blaginji in miru tega naroda.
- V **septembru** molimo za katoliško Cerkev v Kongu.
- V **oktobru** molimo, da bi verniki vsega sveta uspešneje podpirali Družbo sv. apostola Petra za vzgojo domače duhovščine.
- V **novembru** molimo za razširitev Kristusovega nauka po otokih Oceanije.
- V **decembru** molimo, da bi se po uspešni misijonski akciji Cerkve Kristusov mir razširil med vsa ljudstva.

PD 608/1968

KAM GREŠ, KITAJSKA?

Prof. Alojzij Geržinič, Buenos Aires

Precej je zapadnih obiskovalcev Kitajske, ki po povratku pripovedujejo, da je režim Maocetunga kar v redu, da je s prehrano kar v redu in o lakoti ni govora. Na žalost je resnica precej drugačna. Izjave tisočerih beguncev se ujemajo. Njihov dotok v Makao in Hongkong, edini še preostali razpoki v bambusovi pregraji, se ne da zaustaviti; v Makao jih dnevno pride okoli 400, v Hongkong 60 (takih, ki pridejo brez vednosti policije). So vseh poklicev: kmetje, delavci, obrtniki, zdravniki, profesorji, študentje, člani ljudske milice; največ osebe med 18. in 40. letom, večkrat cele družine. Večina jih dospe iz sosednje province Kvang-tung, pretolčejo pa se tudi iz drugih delov Kitajske, celo iz Mandžurije. Peš; v sposojenem, kupljenem ali ukradenem čolnu; plavaje.

Rajši smrt

Nihče ne ve za število tistih, ki so poskus prebega plačali s smrtjo ali pa s prisilnim delom. Dva begunca sta 24. januarja 1961 izjavila v Makao: „700 kmetov ljudske občine Tung Kung je ponoči zbežalo v smeri proti Hongkongu. Pa so jih zajeli in jih pred ljudskim sodiščem obsodili z otroki vred na prisilno delo.“ Begunec, ki je zaradi jetike dobil dovoljenje za pot v inozemstvo: „80 % teh, ki so zbežali iz našega okrožja, so zgrabili in poslali v zloglasno delovno taborišče Kay-Ko.“ Neki mehanik: „S 3 tovariši naj bi v morje, da bi plavali v Makao. Odkrili so nas in obstreljevali z mitraljezom. Dva od nas sta izginila v vodi.“ Neki 17-leten fant: „27. avgusta smo v najhujšem nalivu odšli v čolnu proti Makao. Razen mene so bili: oče, mati, 5 sosedov in 3 otroci. Vse je šlo po sreči, dokler nismo priveslali v bližino svetilnika, kjer nas je zapazil komunističen policijski čoln. Skočil sem v morje, a zašel v svetlobni stožec reflektorja in videl, kako s policijskega čolna merijo name. Potopil sem se in ostal pod vodo, dokler sem zmozel. Posrečilo se mi je ubežati reflektorju. Moral sem plavati še tri ure, preden sem se rešil. O starših in ostalih nisem čul nič več.“ 31. avgusta se je komunističen policijski čoln zaletel v džunko s 3 ubežnimi družinami in 7 otroci. Džunka se je razklala in vsi so popadali v morje. Eden od njih je splaval do portugalskega otoka Coloane, dobil ribiški čoln in se z njim vrnil na kraj nesreče. Begunci so se z zadnjimi močmi oklepali desak. Vsi, razen 3 otrok so se rešili. — V noči na 23. oktobra 1961 se je nad 1000 kmetov ljudske občine Šantauhui odpravilo prati britanski meji ob Hongkongu. Paniko je povzročil upor proti partijskim sekretarjem in občinskim kadrom zaradi racioniranja živil. Večji del ubežnikov so zgrabili miličniki in policijski psi. Angleški poročevalec je izjavil, da je samo na angleških tleh obležalo 41 ustreljenih. — 15. novembra 1961 je komunističen policijski čoln zasledil v ustju reke Si-kiang motorko z 29 begunci. Začelo se je streljanje. Vsi so bili pobiti. Grozno trpe tisti, ki so na oni strani pustili družino, otroke. Kdor pozna tesno povezanost kitajske družine, ve, da tak beg ni brezsrčnost, marveč

obup. Otrok najrajši ne jemljejo s seboj, ker jih lahko s kričanjem izdajo. 20. maja 1961 je dospel v Makao sredi tajfuna čoln z materjo in očetom, 4 živimi otroki in truplom 3-letnega fantka. Da ne bi kričal, so mu na begu potisnili v usta cunje in niso zapazili, da se je otrok zadušil.

Strahotna lakota

Kaj žene ljudi s Kitajskega? Suženjstvo v ljudskih občinah je nečloveško, preoblaganje z delom nevzdržno in pa — lakota. V tem so si vsi begunci edini: Kitajska strada, bolj na deželi kot po mestih. Maocetung imenuje to drugače. V svoji elegantni vili v Hangčovu je dejal svojemu gostu, nekdanjemu francoskemu ministru Mitterrandu: Vem, da zahodni tisk raznaša z debelimi črkami, kako vlada na Kitajskem lakota. Vendar to ni lakota, temveč le prehodna „doba pičlih sredstev potrošnje“.

Drugače kot Mao in partijski veljaki občutijo že dobra tri leta to pičlost ljudje: v lastnem telesu. Pričevanje tisočev beguncav je neovržen dokaz: Kitajska strada. „Komunisti nadzirajo vse poljske sadove in nas silijo garati kot suznje,“ tako poroča kmet, ki je prebežal z vso družino. „Na dan dobi odrasli po 90 gramov riža, otroci po 60 gramov. Mesa, rib, jajc nič, le nekaj zelenjave in malo soli. Naše življenje je tako nečloveško in neznosno, da bo vse pomrlo, če gre tako naprej.“ Druga izjava: „16 ali 18 ur dela na dan s praznim želodcem. Če ni riža, se vanj nabaše listja ali trave. 1. maja, na dan dela — delali smo 17 do 20 ur na ljudski občini —, je končno le prišlo meso: en prešič 30 kil in en pes 12 kil za 900 ljudi! Moj sin in jaz sva skupaj dobila 150 gramov pasjega mesa.“ — Po poročilih, ki jih je lansko pomlad podalo 100 beguncev iz 37 ljudskih občin province Kvang-tung, se dá sestaviti naslednja slika o delavski prehrani: delavec 1. razreda dobi na dan 282 do 326 gramov riža, delavec 2. razreda 188 do 220 gramov, medtem ko je bil dnevni obrok v rednih razmerah 752 gramov in je danes po velikih mestih 326 do 502 gramov. — 4. aprila 1961 je 20 ubežnih kmetov javilo dnevni obrok za delavca 1. razreda 110 gramov in za delavca 2. razreda 75 gramov riža. „Na mesec imamo samo 2 prosta dneva,“ so pripovedovali lani poleti 3 kmetje. „Tedaj gremo loviti podgane, kače in krote, da potolažimo glad. Pred nekaj tedni je sestradana množica v naši vasi ubila 5 miličnikov, ki so hoteli preprečiti tatvino v skladišču živil.“ — Kmet, ki je 24. junija 1961 poiskal katoliško sprejemno postajo, je bil le še skelet in ni tehtal niti 40 kilogramov. Prav slabost ga je rešila. Dvakrat se mu je beg ponesrečil in se je moral pokoriti v ječi. Tretjič mu je uspel, ker ni mogel tako hitro plavati kot njegova tovariša, ko jih je presenetil policijski čoln. Eden njegovih otrok je umrl od lakote; na Kitajskem je kmet pustil priletno mater, ženo in 3 otroke. — Konec januarja letos je pribežalo v Makao 54 ljudi iz ljudske občine Tai Čung. Že 5 let niso jedli nobenega mesa. Dnevno so prejeli po 100 gramov riža.

Bolezen in smrt

Bridke posledice gladovanja so boleznin in smrt. „V moji vasi je bilo nekaj starih ljudi. Delati niso mogli več in zato niso prejeli nobenih živil. Obesili so se na strešni tram svojih hiš. Še zdaj mi pride slabo, če se spomnim teh prizorov.“ — Podobna poročila o samomorih in umrljivosti niso redka. Prebežnik iz province Hunan je 29. junija 1961 povedal: „65 % delavcev v našem rudniku je bolnih. Umirajo po 3 na dan.“ Poročevalec je

Na otoku Formozi, ne daleč od kitajske celine, se je zbralo na milijone begunskih Kitajcev, katerim zdaj Cerkev skuša zagotoviti nebeško domovino, že ko so izgubili zemsko. Tu vidimo eno od cerkva, katere je tem beguncem zgradil naš Franc Rebol, in pa vernike v njej.

pobegnili z 12 tovariši. Štiri so takoj ujeli. Ostalih 9 je po 40-dnevnem pohodu prišlo do morja; treba je bilo preplavati le ozek rokav. Vseh 8 tovarišev je od slabosti potonilo, samo on se je rešil. — „Dnevno sem videl umreti 3 do 5 ljudi,“ pripoveduje kmet, ki se je pretelkel z ženo in otroki, „predvsem otroci in stari ljudje, katerih udje so silno nabrekli od vseh zelišč in listja, ki ga pojedjo.“ „13. marca 1961 je 13 ljudi umrlo pred mojimi očmi. Bili so bolni na pljučih zaradi pomanjkanja hrane.“ „20 % do 30 % ljudi v naši vasi je umrlo od lakote.“ „Začetek l. 1961 je bilo v vasi 260 ljudi, čez nekaj mesecev le še 150. Umirali so ko muhe.“ — Friganjači so pogruntali tole geslo: „Težke bolezni imejte za lahke in lahke za nič, pa delajte dalje!“ — „Vsaka bolezen je za smrt,“ je menil begunec iz Mandžurije. — „Od 1100 delavcev, kolikor nas je bilo, je v zadnjih 3 mesecih (poletje 1961) umrlo 106 mož.“ Dva ubegla pilota sta pripovedovala o množičnih grobovih, ki jih kopljejo zaradi velike umrljivosti. Zdravnik iz Harbina v Mandžuriji je izjavil: „Zaradi pomanjkanja hrane je 70 % ljudi bolnih. Umrljivost je velika posebno med mladino.“

Strašna je podoba Kitajske, ki jo slikajo tisoči beguncev zadnjih let. Mogoče ne velja vse enako za vsako vas in mesto, prav gotovo pa ne za visoke partijske funkcionarje, iznajditelje in biriče ljudskih občin, visoke čine v kadrih. Atudi kot delna podoba ostane dokument grozot in obtožba nečlovečnosti in blaznosti komunizma.

Poglavitni vzrok zla — komunizem

Res je, da so Kitajsko zadele hude naravne nesreče: uničujoča suša in poplave, kakršnih najbrž ni bilo že 100 let. Pekinška vlada javlja, da so prizadele polovico obdelane zemlje. Ali pa imajo samo te katastrofe krivdo za katastrofo lakote? Poznavalci dežele trdijo, da ne. Dognali so n. pr., da je v Hongkongu in na Formozi, kjer je bilo vreme v teh letih enako kot v provinci Kvantung, žetev padla le za 8 % in 13 %, medtem ko se je v Kvantungu znižala za 30 %. Vsi poznavalci so prepričani, da ima glavno krivdo za množično bedo prenačljiva uvedba ljudskih občin, ki so povzročile gospodarsko in socialno bedo. Posredno priznava to tudi Peking s tem, da je močno zavrl organiziranje ljudskih občin. Vzdržuje pa idejo kot tako, le da je ne misli zdaj uresničiti v enem samem „velikem skoku naprej“ kot leta 1958, temveč v mnogih majhnih skokih. Žetev žitaric se je od 175 milijonov ton v letu 1958 znižala na 132 milijonov ton v letu 1961 in je le še malo prekašala žetev iz leta 1955, dasi mora Kitajska odtlej nahraniti 60 do 70 milijonov ust več. Bo to uspelo? Kljub pomanjkanju deviz je Kitajska kupila velike zaloge kanadskega in avstralskega žita; je milijone delavcev, uradnikov, šolarjev in študentov poslala na poljsko delo; zavzema vlogo veselice, ki je nezaupna do Washingtona in Moskve in obljublja svojim rdečim prijateljem v Aziji, Evropi (Albanija), Ameriki (Kuba) in Afriki politično, tehnično, gospodarsko, vojaško pomoč in poskuša izdelati lastne atomske bombe. Ne zmore pa niti lastnega ljudstva nasititi. „Veliki skok naprej“ leta 1958 je bil v resnici skok nazaj v lakoto in zmešnjavo.

Kam greš, Kitajska?

(Po članku v „Die katolischen Missionen“, letnik 81 (1962), zvezek 2 (april), str. 66-69, podpisan J. A. O.).

STOLETNICA NA JAPONSKEM

SLOVESNOSTI V NAGASAKI

V juniju 1962 so obhajali v Nagasaki na Japonskem stoletnico progla-sitve blaženim 26 japonskih mučencev po papežu Piju IX.

Ti mučenci so bili mučeni 5. februarja 1597. Dvajset je bilo Japoncev, šest pa tužcev. Od teh 26 je bilo 9 redovnikov: 6 frančiškanov in 3 jezuitje, ostali so pa bili laiki. Mučili so jih na griču Nišizaka pri mestu Nagasaki, ki je že takrat bilo veliko pristaniško mesto za pristajanje inozemskih ladij. Mučenci so morali pred svojim mučenjem napraviti 800 kilometrov dolgo pot od mesta Kyoto peš do Nagasaki. Vso pot so jih trpinčili in poniževali. Ko so prišli na kraj mučenja Nišizaka, so jih križali in prebodli.

Sestindvajset romarjev, predstavljajoč 26 nagasaških mučencev, na 800 km dolgi romarski pešpoti h kraju mučenja.

Toda šele leta 1949 je prof. Kataoka Junšin Gakuen natančno odkril in določil kraj mučenja teh junakov. Bil je to grič Nišizaka, na katerem so pozneje zgradili budistično svetišče in druge stavbe. Japonski katoličani so pokupili ta svet in na njem zgradili lepo svetišče v čast tem 26 mučencem.

SVETIŠČE NA GRIČU

Novo svetišče na griču vzbuja pozornost daleč naokoli. Ima dva velika stolja, ki kot svetilnika svetita in vabita Japonce k pravi veri. Načrte zanj je naredil arh. prof. Imai. Stavba je v japonskem slogu in skuša živo poznariti močno ljubezen Kristusovih mučencev. Okna imajo barvna stekla, v katerih se lomijo sončni žarki.

Poleg svetišča stoji tudi bronast spomenik, ki predstavlja te mučence in njihovo pot iz Kyoto v Nagasaki.

V muzeju pa si romar lahko ogleda vse relikvije in dokumente, ki se nanašajo na to mučenje.

Ker so bila vrata Japonske zaprta novim misijonarjem do leta 1862, so bili tudi nagasaški mučenci pozabljeni. Pozabljen je bil tudi kraj njihovega mučenja. Leta 1862 je bil dovoljen vstop na Japonsko majhnemu številu misijonarjev pod vodstvom p. Petitjeana. V Nagasaki so odprli cerkev za tujce. Začeli so se takoj tudi zanimati za japonske mučence iz leta 1597 in poživljati spomin nanje.

Po statistikah obišče to božjo pot letno do 2.000.000 ljudi. Kajpada so med njimi po večini pogani. Še posebej pa so romali Japonci na ta kraj v juniju 1962. Pa ne samo z Japonske. 800 romarjev je prišlo celo iz Mehike z dvema škofoma na čelu. Nekaj jih je bilo tudi iz Španije.

Prav posebej pa moramo omeniti 26 znamenitih romarjev, ki naj bi predstavljali 26 nekdanjih mučencev: 19 laikov, 4 frančiškani in 3 jezuitje. Naredili so isto pot iz Kyoto v Nagasaki, dolgo nad 800 kilometrov, kakor so jo takrat mučenci, in sicer peš. Povsod so jih katoličani slovesno sprejemali. Dnevno romanje so navadno zaključili z blagoslovom in z govorom. Bolj ko so se bližali cilju, večje je bilo navdušenje vernikov. Nad vse slovesen sprejem pa so jim priredili, ko so prišli na cilj svojega romanja, na grič Nišizaka.

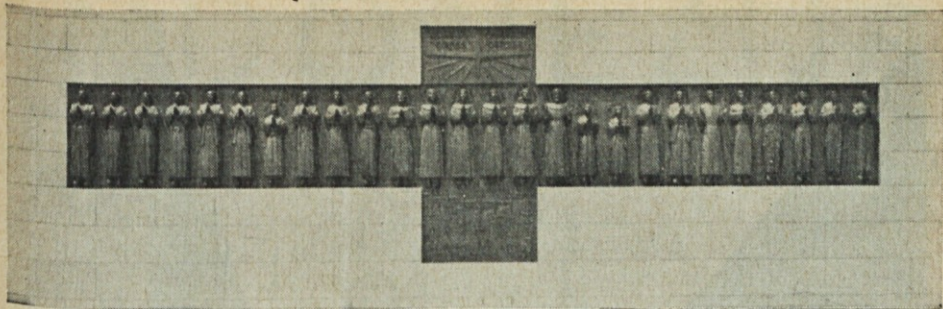
SLOVESNA TRIDNEVNICA

Dne 8., 9. in 10. junija se je vršila slovesna tridnevnic v spomin stoletnice proglositve blaženim nagasaških mučencev.

Tridnevnic se je slovesno začela v stolnici, to je v cerkvi, ki ima še isti oltar in kip Matere božje, katero so prepoznali potomci nekdanjih japonskih mučencev za svojo "Gospo" in so se tako dali prepoznati. Nagasaški nadškof Yamaguči je imel slovesno pontifikalno mašo. Slovesnost so prenašali tudi po radiu in televiziji.

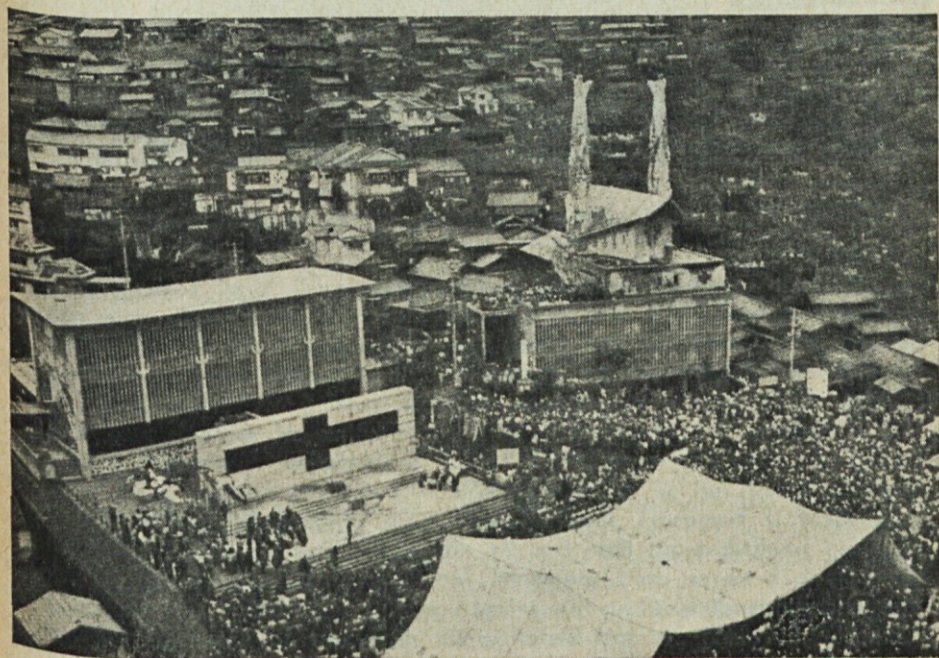
Ob petih popoldne so pa frančiškanski tretjeredniki, oblečeni v svoja oblačila, prisostvovali slovesni maši v veliki župni cerkvi Nakamači, pod katero spada grič Nišizaka. Po končani sv. maši so vsi šli v procesiji k svetišču, ki stoji na kraju, kjer so bili mučenci trpinčeni.

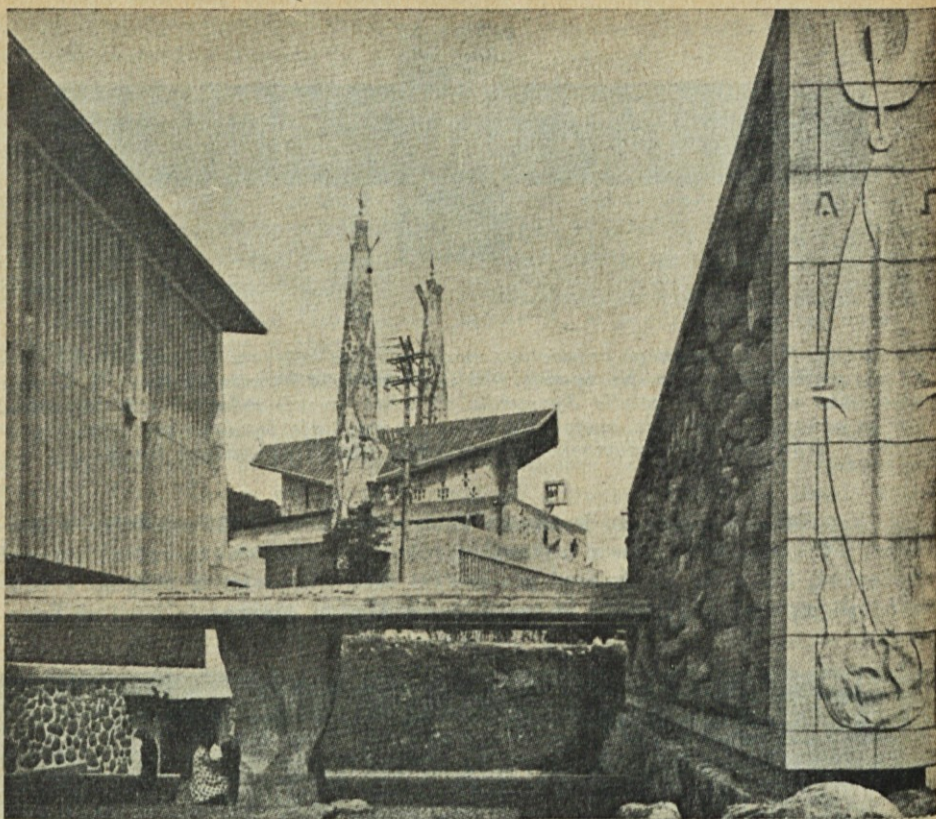

Tu zgoraj: Del veličastnega bronastega spomenika, na katerem je upodobljenih vseh 26 nagasaških mučencev. Na spodnji sliki šele uvidimo monumentalnost te izredne umetniške stvaritve v celoti: Spomenik, za njim muzej, v katerem hranijo vse, kar se nanaša na mučence, spominska cerkev in pred njo jezuitski samostan, čuvar tega versko, zgodovinsko in umetniško tako znamenitega kraja.

V soboto, 9. junija se je zbralo kljub dežju okoli 7000 romarjev v Ura-kami, od koder so potem z baklami v rokah in z zastavami romali na grič mučencev. Sv. mašo je daroval prevzvišeni škof Matsuoka iz Nagoje v navzočnosti japonskih, španskih in mehikanskih škofov. Navzoč je bil tudi špan-

Krasen pogled med spomenikom in muzejem na spominsko svetišče.

ski poslanik. Slavnostni govornik je bil p. Hamaguči, ki ni poveljeval le 26 mučencev iz leta 1597, ampak 200.000 mučencev, ki so dali svoje življenje za Kristusa že pred 400 leti. Višek slovesnosti tega dne je pa bil prihod 26 romarjev iz Kyoto, ki so peš prehodili 800 kilometrov dolgo pot, kakor so jo leta 1597 naredili oni japonski mučenci.

V nedeljo, 10. junija je daroval pontifikalno sv. mašo prevzvišeni škof Escalante, zastopnik mehikanskih škofov in romarjev, v navzočnosti devetih škofov. Ob 11. uri se je zbralo okoli 10.000 ljudi na trgu pred svetiščem in nadškof iz Nagasaki, mons. Yamaguči je slovesno blagoslovil spomenik, ki je bil postavljen na čast tem 26 mučencem. Španski poslanik pa je slovesno položil venec pred spomenik. Mehikanski romarji so v spomin na ta dan zasadili sadike, ki so jih prinesli s seboj iz Mehike, iz starega frančiškanskega samostana, od koder je bil prišel na Japonsko bl. Filip, eden izmed 26 mučencev.

I. J. C.M.

INDONEZIJA

NAJVEČJI MUSLIMANSKI NAROD

STANKO BOLJKA CM, KANADA

Indonezija je s svojimi 92 milijoni prebivavcev šesti narod na svetu. Pred njo so Kitajci, Indijci, Rusi, Amerikanci (Združene države) in Japonci. Čeprav ima Indonezija sama le malo ugleda v svetu, je ime Sukarna, ki jo je privedel do svobode in jo še sedaj vodi, eno najbolj znanih po zadnji svetovni vojni.

O Indoneziji najprej omenimo to, da je največja mohamedanska država na svetu. V Indoneziji je toliko mohamedancev kot v vsej Afriki in mnogo več kot v vseh arabskih državah skupaj. Je pa indonezijsko mohamedanstvo liberalno. To se že na zunaj vidi v tem, da indonezijske žene ne nosijo za mohamedanke tako značilnega pajčolana.

In kako naj to posebnost, ki ima za misijonsko delo tako važne posledice, razložimo? Prvotni veri indonezijskih otokov sta bili budizem in hinduizem. In čeprav se je muslimanstvo začelo širiti v Indoneziji že v 12. stoletju, vendar ni moglo spremeniti indonezijske duše. Indonezijci, čeprav muslimani, niso zagrizeni. Do drugih ver so strpni, spreobračanja so možna in kadar do teh pride, to ne pomeni neke vrste revolucije kot v arabskih deželah.

Prebivalstvo

Prvi prebivavci indonezijskega otočja so bili ljudje nizke postave, ki so prišli iz Azije Nekaj njihovih „bratov“ po rasi še živi v Vietnamu.

V 8. stoletju so začeli prihajati v Indonezijo Indijci. S seboj so prinesli budizem in hinduizem. Naselili so se predvsem na otoku Sumatri. O Indijcih nam še danes govore ne samo obrazi, ampak tudi številni spomeniki, ki so se ohranili od časov indijske kolonizacije.

Iz Indije je prišla štiri stoletja pozneje tudi muslimanska vera. Razširjali so jo trgovci. Počasi je preplavila vse otoke, le Bali je do danes ostal zvest hinduizmu. Od 92 milijonov Indonezijcev jih je okrog 80 milijonov mohamedanske vere.

Kolonijalni časi

Na indonezijske otoke so se prvi vrnili Portugalci. Del otoka Timor je še danes njihov. Za njimi so pa pritiskali Holandci, ki so gospodarili na Javi že od leta 1696. Že veliko prej, 1619, so Holandci razširili in utrdili mesto Djakarta, in mu spremenili ime v Batavia. Prvzaprav so bili to le holandski trgovci, ki so se organizirali v znani Indijski trgovski družbi, ki je naslednja stoletja neusmiljeno izžemala Indonezijce. Šele več kot sto let

pozneje jo je nadomestila holandska vlada. Indonezijci niso imeli v časih holandske nadvlade nobenih pravic in le kakšna nižja uradniška mesta so jim zaupali. Za časa holandske kolonialne vlade so začeli prihajati v Indonezijo tudi Kitajci. Danes jih je vsaj tri milijone.

Nova doba

V prvem desetletju 20. stoletja je Kitajska stresla s sebe pretežno breme svojih nesposobnih cesarjev. Japonska je prvič pokazala zapadnjakom, da je vojaško vsaj toliko močna kot oni, če ne močnejša. Z Japonsko in Kitajsko se je pa stresla in zbudila vsa Azija.

Na indonezijskem otočju se je l. 1911 začelo gibanje z imenom Sarekat Islam. Okrog izobražencev so se zbirali ljudje, ki so hoteli biti svobodni. Več kot 30 let je minilo, preden so uspeli.

Indonezijska narodna stranka

Prvi, ki so se organizirali, so bili komunisti. Komunistična stranka v Indoneziji je zaživela približno istočasno kot večina evropskih komunističnih strank, okrog l. 1920. Ko je bila revolucija, ki so jo komunisti pripravili v Indoneziji, zadušena, je bila tudi sama stranka prepovedana. Ko so šli komunisti v podzemlje, je pa nastopila indonezijska narodna stranka. Sedanji indonezijski predsednik Sukarno je bil eden izmed njenih voditeljev. Stranka je imela samo dve leti javnega življenja. Holandci so jo prepovedali, voditelje pa zaprli. Sukarno je preživel v ječi 9 let.

Svoboda

K svobodi so Indonezijcem pomagali Japonci. Ti so leta 1942 vdrli v Indonezijo in jo zasedli. Ko so Holandci zopet hoteli priti do oblasti, so se Indonezijci uprli. Boji so trajali skoraj tri leta. Končno je holandska kraljica Julijana priznala indonezijsko neodvisnost. Sprva je zraslo na otočju več republik, čeprav vse pod Sukarnovim predsedstvom. Vendar je pa Sukarno hotel imeti eno samo državo. Z vojaško silo je strl nasprotnike in končno dosegel, kar je hotel: 3.000 indonezijskih otokov je v eni sami državi brez vsake konfederacije.

Sukarnova politika

Sukarno stalno poudarja, da je nevtralec in se ne mara pridružiti ne zapadu ne vzhodu. Vendar pa s tem ni rečeno, da bi hotel živeti osamljen. Ravno nasprotno! Veliko potuje in je obiskal Združene države, Rusijo, Egipt, Jugoslavijo... Hruščev ga je šel obiskat in Kennedy mu je obljubil, da ga bo prišel pogledat. Sukarno hoče biti apostol miru. Pravi, da ni dovolj ogibati se vojske, ampak je treba odstraniti vse, kar povzroča vojno vzdušje med narodi.

Sukarno je mislec. Ima svojo mednarodno filozofijo. Zanj je najvažnejših pet načel, med katerimi je prvo vera v Boga. Čeprav je strasten nacionalist, pravi, da je treba sprejeti načelo, da nacionalizem ne more biti pravičen, če se narodu ne odpro vrata k drugim narodom.

Indonezija je članica vseh mednarodnih organizmov, je navzoča na vseh konferencah, rada sprejema pomoč od zapada ali vzhoda... Sukarno je prijatelj kitajskih komunistov, vendar je pa brez posebnih ceremonij dal izgnati 70.000 kitajskih naseljencev, ki so bili napoti, kot je rekel, indonezijskemu razvoju.

Jezik

Indonezijci govore malajščino. Ta pripada veliki družini malajsko-polinezijskih jezikov, ki se govore tako na otoku Madagaskarju kot na Tahitih, na gorah Formoze in v Vietnamu.

Zemlja, mesta ...

Kot smo že omenili, je otokov, ki pripadajo indonezijski republiki, okrog 3.000. Vendar jih pa tisoč ni naseljenih. Od 92 milijonov prebivalcev jih 60 milijonov živi na otoku Javi. Njena prestolnica Djakarta ima nad dva milijona ljudi. Med večjimi otoki sta še Sumatra in Borneo, ki pa ne pripada ves Indoneziji. Znani otoki so še Bali, Flores, Timor.

Indonezija veže Azijo in Oceanijo. Podnebje je tropsko. Rastlinstvo je bujno, gozdovi dajejo izredno dober les. Indonezija izvažata čaj in tobak. Petrolejski vrelci, ki so jih odkrili, bodo velikega pomena za bodočnost te dežele.

Ognjeniki

Ognjenikov je na indonezijskem otočju več tisoč. Vsaj kakih 50 jih je še delujočih. In zato ni čudno, da se vsako leto približno tristokrat zemlja tresne. Vendar se pa ljudje ne marajo ločiti od zemlje, ki je tako rodovitna in lepa. Koliko jezerc se je naselilo v ognjeniških žrelih! Največje je gotovo jezero Toba na Sumatri, ki je 30 km široko in 90 dolgo.

Java

Java je gorat otok. Samo na severni obali je ozek pas ravne zemlje. Ker pa je ta zemlja vulkanskega izvora, je tako rodovitna, da lahko hrani enega najbolj gosto naseljenih ljudstev na zemlji. 450 prebivalcev na kvadratni kilometer! Java je indonezijsko srce. Prebivalci so skoraj vsi muslimani, a strpni do drugih ver. Za bodočnost Jave je zelo važen jez pri Djatiluhurju, ki so ga začeli graditi leta 1953. S pomočjo tega jeza bodo lahko namakali tisoče in tisoče hektarjev zemlje okrog Djakarte in dobili električni tok za vso zapadno Javo.

Djakarta

Pravijo, da ime Djakarta prihaja od dveh besed: *djaja* pomeni veselje nad zmago, *karta* pa mesto. Djakarta bi se lahko imenovala uporna, ker se je v teku časov uprla tako Portugalcem in Špancem, Angležem in Holandcem.

Med drugo svetovno vojno so se Indonezijci borili proti Japoncem, zavznikom in Holandcem.

Mesto Djakarta ima danes nad dva milijona prebivalcev, z okolico vred pa štiri. Pred 30 leti jih ni imela več kot pol milijona. Tudi na Indoneziji je čedalje več ljudi, ki silijo v mesta.

Borneo, Sumatra, Sonda, Moluki, Nova Gvineja ...

Borneo pripada Indoneziji in Angliji. In na angleškem delu Bornea so se Kitajci naselili v takem številu, da nekateri imenujejo ta otok Malo Kitajsko. Na Borneo je veliko petroleja in drugih naravnih bogastev, ki jih pa Indonezija zaradi pomanjkanja kapitalov ne more izkoriščati.

Sumatra je, kakor pove njeno ime (*summa terra*) velik otok. Je zibelka starih civilizacij, pa tudi naravnih bogastev. Na Sumatri živi več narodov. Med prvotnimi prebivalci so znani Batuki in Atchianis, med novonaseljenci pa Malajci, Kitajci, Indijci in Arabci.

Otoki Senda so se najbolj upirali centralni vladi v Djakarti. Vendar jim pa ni ostalo drugega kot vdati se v usodo. Med temi otoki je najbolj znan Bali, kjer se hinduizem na noben način ni hotel umakniti muslimanski veri. Odslej bodo plesavci na Bali, ki so privabili toliko turistov, plesali le bolj ob praznikih, drugače pa bodo morali pomagati, da se vsa Indonezija postavi na noge. Moluški otoki so pravo shodišče različnih ras. Tam so se srečali Portugalci, Holandci, Arabci in Kitajci. Vpliv Portugalcev je trajen. Na Molukih je razmeroma mnogo kristjanov.

Glede holandske Nove Gvineje sta se Indonezija in Holandska dolga leta prepirali. Prav pred kratkim sta se zmenili, da bodo Papuanci, ki so prebivalci holandske Nove Gvineje, sami odločili, pod čigavo nadoblastjo hočejo biti.

Gospodarski položaj

Teško bo verjeti, da povprečni Indonezijec zasluži na leto samo okrog 25 dolarjev. To je denar, ki ga kanadski ali ameriški delavec zasluži v dveh dneh. Ali si je mogoče misliti, da človeška bitja, vsa ustvarjena po božji podobi, živijo na tako različen način?

In vendar ima Indonezija, ki je tako velika kot vsa zapadna Evropa, veliko naravnih bogastev. Če je Indonezija ostala tako revna, je temu krivo, da so naravne dobrine izkoriščali tujci, ki so ves dobiček odnašali v tujino, domačinom pa le toliko puščali, da niso od lakote pomrli. Indonezijski jezuit Sukata piše, da večina indonezijskega prebivalstva živi v človeka nevrednih stanovanjih, kjer ni ne pohištva ne najpotrebnejše posode. Kako naj ti ljudje mislijo na izobrazbo, če si pa komaj ohranjajo življenje? Indonezijcem so vsi kolonizatorji očitali, da so leni, brez iniciative, negospodarski. K temu prej omenjeni jezuit pripominja: In kako naj bi bilo drugače, če skoraj nikoli ne morejo jesti do sitega, če vidijo, da bodo tujci odnesli sadove njihovega dela! Skratka: kolonizatorne oblasti so obtoževale Indonezijce, da so njihove rasne, značajne napake krive njihovega žalostnega položaja. Indonezijci so pa trdili, da so v tako žalostnem položaju zato, ker jim tujci niso dali ne kruha ne svobode.

Po neodvisnosti

Ko je prišla svoboda, so se vsi oddahnili: „Sedaj bo pa boljše!“ Vendar svoboda še ni raj. In veuika večina indonezijskega prebivalstva je še vedno v bedi. Če bi se Indonezija odločno naslonila na zapadne velesile, bi gotovo dobila več pomoči. Ker pa hoče ostati nevtralna, so Amerikanci mislili, da bo iz nevtralnosti lahko hitro presedlala h komunistom. Zato ji pa vsaj prva leta niso hoteli pomagati. Šele ko so videli, da je indonezijska nevtralnost resnična, so se odločili za pomoč. Rusija je pa večinoma samo obljubljala. Rusija nevtralcem, o katerih ne upa, da bi kedaj prešli na njeno stran, posoja same obljube.

Položaj je danes tak, da Indonezija, kljub zunanji pomoči, ne more kaj prida napredovati. Tako na primer dela v industriji samo 300.000 delavcev, moralo bi jih pa vsaj tri milijone, da bi se kje kaj poznalo.

Nekaj napredka je bilo pri pridelovanju riža, črpanju petroleja in ribolovu. Zelo zanimivo je, da Indonezija sredi materialnih težav ni pozabila na duhovne potrebe. Vlada je odločila, da mora vsaka indonezijska družina dobiti na državne stroške vsaj eno sveto knjigo: muslimani koran, katoli-

čani in protestanti pa sveto pismo. Je to eden najbolj redkih primerov, da država na tak način skrbi za versko vzgojo državljanov.

Muslimani, protestanti, katoličani

Čeprav je Indonezija v veliki večini mohamedanska, pa za podlago indonezijske ustave ne služi koran, ampak tako imenovana „petera načela“, ki se lahko povzamejo v besedah: vera v Boga in medsebojna pomoč.

Sukarno hoče, naj bi bila njegova dežela „vódena demokracija“. Poglavitna dolžnost Indonezijcev je ta, da pomagajo tistim, ki žive v bedi.

V mednarodni politiki je Indonezija na strani afriško-azijskih narodov, ki se bore proti „novemu kolonializmu“.

Indonezijski socializem je čisto različen od evropskega. Saj temelji na veri v Boga, spoštovanju človekove osebnosti in medsebojni pomoči.

Protestanti

Protestantov je v Indoneziji nekaj nad dva milijona. Imajo 23 narodnih indonezijskih cerkva in še več tujih misijskih družb za širjenje evangelija. Na otoku Sumatri so l. 1954 odprli prvo protestantsko univerzo.

Katoličani

Kot so muslimanski trgovci iz Indije zanesli na indonezijske otoke Mohamedovo vero, tako tudi portugalski trgovci v verski gorečnosti niso zaostajali. Prvi portugalski trgovci, ki so bili istočasno laični apostoli, so prišli na te otoke v začetku 16. stoletja. Kmalu za njimi so prišli tudi duhovniki: frančiškani in dominikanci, avguštinci in jezuiti. Med jezuiti je najbolj znan sv. Frančišek Ksaverij, ki je prispeval svoj delež k pokristjanjevanju indonezijskega otočja. Ob koncu 16. stoletja je bilo približno 25.000 katoličanov. Prišli so pa holandski kalvinci, ki so vso setev uničili. Le na otokih Flores in Timor, kjer je do danes največ katoličanov, je ostal portugalski vpliv.

Šele ob začetku 19. stoletja je Napoleon dal odlok o verski svobodi, ki je omogočil katoliškim misijonarjem povratek na Javo. Misijon se je pa zares organiziral šele 50 let pozneje z jezuiti. Ker je bilo teh premalo, so začeli klicati druge redovne družbe, naj jim pridejo pomagat. Prišli so misijonarji iz Issouduna in misijonarji Božje besede, karmeličani in lazaristi, nicpusinci in drugi. Med ženskimi redovnimi družbami so bile na indonezijskih otokih nprve uršulinke, ki imajo danes največ cvetočih ustanov za žensko mladino in tudi precej domačih redovnih poklicev.

Katoličanov je približno 1.200.000. Domačih duhovnikov je še vedno zelo malo. Tudi v Indoneziji so se misijonarji preveč obotavljali poslušati sveto stolico, dokler jim voda ni začela teči v grlo. To se pravi, ko je bilo kazno, da tujim misijonarjem in zlasti še Holandci ne bodo dobili dovoljenja, da bi misijonarili v Indoneziji, so resno začeli vzgajati domače duhovnike. Med indonezijskimi škofi je že več domačinov. Kjerkoli je mogla, je sv. stolica zamenjala tuje škofove z domačimi.

Rekli smo že, da je muslimanska večina zelo strpna z drugimi verami. To zlasti še velja za Sukarna osebno, ki je med eno svojih konfinacij na neki misijski postaji katoliško vero lahko bolje spoznal. Indonezija podpira katoliške šole in če v državni šoli skupina učencev zahteva pouk krščanskega nauka, se jim redno ustreže.

Generalni štab indonezijske vojske je celo ponudil nadškofu iz Semarangu, da sprejme 300 katehistov, ki bi pomagali vojaškim duhovnikom pri

pouku katehumenov in že krščenih vojakov. Istočasno naj bi pa nekatoličane učili splošna moralna načela. Ko duhovniki pripravijo katehiste za delo med vojaki, jim vojska dá še dva meseca vojaške izobrazbe, nakar jim dajo stopnjo poročnikov. Take imajo pred vojaki večji ugled. Težko bi še kje na svetu dobili tak zgled sodelovanja med vojsko in religijo, ki je religija manjšine.

Solstvo

Holandci so šele v 19. stoletju dali domačinom nekaj možnosti za šolanje. Leta 1922 so si pa Indonezijci sami hoteli pomagati tako, da so ustanovili nekaj zasebnih šol, katerih pa seveda ni bilo veliko, ker ljudje niso mogli plačevati šolnine. Ko je prišlo l. 1947 do osvobojenja, je bilo 82 % indonezijskega prebivavstva nepismenega. Danes, po komaj 15 letih, so Indonezijci dosegli, da se je nepismenost znižala na 40%. Odrpli so celo vrsto univerz, ki bodo dale temu nadarjenemu narodu vsaj nekaj izobražencev.

V začetku 20. stoletja vsaj za deklice skoraj ni bilo nobenih šol. Danes ne samo državne, ampak tudi privatne šole dajejo izobrazbo sto tisočem Indonezijk. Tako imajo na primer uršulinke v svojih zavodih 13.000 gojenk, od katerih jih je le dva tisoč katoličank. Ina izmed indonezijskih uršulink je zapisala: „Muslimanske učenke so žejne resnice.“ — Vsaj ena ali druga jo bo gotovo našla. V ta namen se žrtvuje tudi Slovenka, m. Deodata Hočvar O.S.U., ki že nad deset let deluje v uršulinskih šolah v Djakarti.

Pogreb uršulinske gojenke v Djakarti. Na desni je naša m. Deodata Hočvar OSU, ki je napisala naslednje poročilo o doživljajih zadnjega časa, ki lepo ilustrira gornji članek.

NAŠA MISIJONARKA V INDONEZIJU

M. Deodata Hočevar OSU, Djakarta, Java.

Z božičnimi in novoletnimi voščili sem sicer prepozna, vendar Vam želim zagotoviti, da sem se Vas in vseh misijonskih prijateljev hvaležno spomnila na samo sveto noč!

Prejela sem iz sklada za vse slovenske misijonarje 70 dolarjev. Ne vem, kako bi se zahvalila; prosim Vsemogočnega, da Vam stotero povrne Vašo čudovito misijonsko ljubezen in požrtvovalnost! 70 dolarjev je zelo lepa vsota v našem denarju in nam bo v veliko pomoč.

Mislím, da veste, da se pripravljamo k zidavi novih šolskih poslopij. Smo bili pred poldrugim letom že začeli, pa smo morali vse delo ustaviti zaradi pomanjkanja sredstev, ker je tu gradbeni material zelo drag in še ga je težko dobiti. Upali smo, da bo boljše po končanih azijskih športnih tekmah, pa doslej še nič ne kaže na kako izboljšavo. V začetku decembra pa so nekateri izmed staršev naših gojenk sestavili poseben odbor, ki si je zadel nalogo, poskrbeti, da se z zidanjem nove šole nadaljuje. Odbor je zelo vnet in delaven. Najprej se je obrnil na starše naših otrok, da po svojih močeh gmotno prispevajo; sedaj pa so se obrnili še na druge. Predsednik tega odbora je osebni tajnik predsednika države Sukarna. Na njegovo prošnjo je le-ta daroval 250 vreč cementa. Ta naš predsednik je muslimanski "hadži", to se pravi, da je že enkrat romal v Meko na Mohamedov grob; je pa zelo dober in požrtvovalen napram nam. Zaradi svojega položaja je v dobrih odnošajih z različnimi visokimi osebnostmi, od katerih je dosegel že marsikako pomoč. Upamo, da bomo po njegovi zaslugi kmalu začeli spet z zidanjem. Največja težava je v tem, ker cene rastejo dan za dnem; pravijo, da se bodo po novem letu celo potrojile.

Naša samostanska družina oskrbuje dve šoli: Ona na djalna (cesta) Nusantara šteje 1474 učenk, med njimi 567 katoličank, druga v fari svete Terezije pa šteje 1278 učenk, od tega 551 katoličank. Če bi bilo več prostora in zlasti več misijonark, bi bilo število naših učenk še večje. Imamo prav lepo število katehumenk, katere poučujemo in pripravljamo na sveti krst tudi izven šole. Jaz na primer jih imam kakih 20, a nekatere izmed njih še niso dosegle dovoljenja, da bi postale katoličanke, pa vseeno hodijo z velikim upanjem k pouku, prepričane, da bo že prišel čas, ko se jim bo srčna želja po naši sveti veri izpolnila.

Dne 8. decembra sta bili dve mojih nekdanjih učenk krščeni in zvečer istega dne sta prejeli sv. obhajilo. Pred več leti sta zapustili našo šolo in ko sta dobili dovoljenje, da postaneta katoličanki, sta se vrnili s prošnjo za pouk.

V Djakarti je zelo veliko Kitajcev, ki so bili rojeni v Indoneziji, toda so v vsem njihovem delovanju in mišljenju še vedno Kitajci. Tudi med našimi učenkami je gotovo polovica Kitajk. Z njimi se v vsakem oziru veliko več doseže kot z domačini.

V začetku oktobra je ena teh naših kitajskih učenk zaprosila, da se pridruži mojim katehumenkam. Seveda sem z veseljem dovolila. Prihajala je zvesto, toda kmalu je nenadoma zbolela. Zapazila sem, da je ni bilo pri pouku, toda mislila sem, da se bo vrnila v šolo po nekaj dneh. Čez dva dni je pa prišla njena teta s poročilom, da je deklica smrtno bolna in da je pred dobro uro bila krščena in je prejela vse zakramente, ki jih je mogla prejeti po svetem krstu. Sama je prosila za duhovnika; dasi starši niso katoličani, so takoj poklicali gospoda. Po sv. krstu je rekla: "Jezus mi je odpustil vse moje grehe. Moja edina želja je, da bi bili tudi grehi mojih staršev in mojih sorodnikov odpuščeni. Mama, ata, živita v miru, jaz grem k Bogu." Šla sem v bolnišnico, toda deklica ni mogla več govoriti. Družina je stala okrog postelje, zlasti oče je bil kar neutolažljiv. S sestro, ki me je spremljala, sem začela naglas moliti in polagoma so se vsi pomirili. Ob pol treh popoldne so mi telefonično sporočili, da je deklica ob dveh umrla. Njen oče me je prosil, da pridem v bolnišnico, ker mater je bolečina kar strla. Deklica je bila edina hčerka; hvala Bogu, da imajo enega sina, ki obiskuje katoliško šolo in je že tudi postal katoličan.

Ko sem prišla v bolnišnico, je bilo truplo deklice že v mrtvašnici. In v kakem stanju sem jo našla? Zavito v rjuhe in položeno na nekako kamnito mizo. Pravijo, da v tej laični kitajski bolnišnici tako naredo z umrlimi in jih puste v mrtvašnici, dokler družina ne poskrbi za krsto. In res so v mrtvašnici ležala že kar tri trupla. V splošnem se tudi člani družine boje dotakniti se mrtvih in jih tako puste ležati, dokler ne prinesejo krste. Nemogoče se mi je zdelo, da bi tako pustili našo malo srečno Marijo. Vrnila sem se v samostan in s sestro sva prinesli v bolnišnico, kar je bilo potrebno, da sva deklico oblekli v belo obleko in jo okrasili kot za prvo sv. obhajilo. Ljudje so z občudovanjem gledali "malo nevesto s smehljajočim se obrazom". Družina je bila zelo hvaležna, saj sami niso vedeli, kaj in kako naj naredo. Ko so prinesli krsto, je teta deklice po kitajski navadi hotela položiti v krsto vsemogoče stvari, katere je Marija rada imela. Pa sem ji svetovala, naj vse te stvari, zlasti obleko, da revežem. Razumela je in tudi tako naredila, le prosila je družino, da tega ne pove očetu-poganu.

Naslednji dan smo šli z otroci k pogrebu. Po želji deklice so starši hoteli, da bi deklica imela katoliški pogreb. Tri krste so stale ena poleg druge, ko smo prišli v mrtvašnico. Pred krsto naše deklice je stala miza s križem in svečami. Pred dvema drugima pa miza obložena z raznimi jedili (za umrle). Ropotali so in kričali; menda so to njihove molitve. Z otroci smo začele moliti rožni venec in po končani molitvi smo prepevale svete pesmi. Vse je utihnilo in z začudenjem poslušalo naše molitve. Vidno je vse to napravilo nanje globok vtis. Da bi tudi spoznali Kristusa! Z vso dušo sem prosila Gospoda, naj se jim razodene.

Oče in mati deklice sta me že obiskala. Pred nekaj dnevi mi je mati rekla, da želi postati katoličanka in bo prišla k pouku, ko se bo boleče srce nekoliko umirilo. In potem ho, upam, sledil tudi oče. Mala Marija gotovo ne bo prej Vsemogočnemu dala miru.

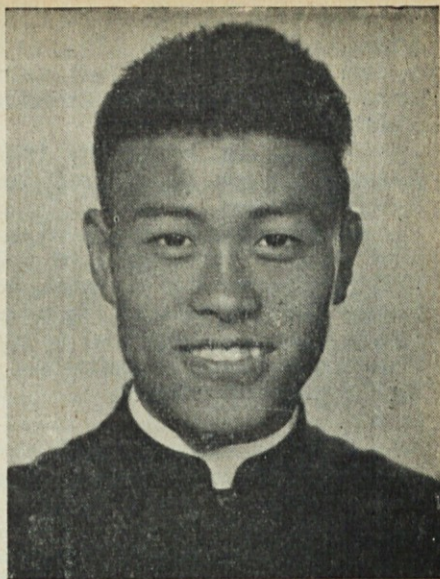
Še enkrat se Vam najprisrčneje zahvalim za vso Vašo neizmerno ljubezen v Kristusu. Prepričan je, da nas toliko misijonskih prijateljev podpira z molitvami in žrtvami, nas napolnjuje z veseljem in pogumom.

SUBDIAKON JOŽEF MAK S. D. B.

SLOVENSKE ŽRTVE ZA VZGOJO
DOMAČEGA KLERA

Poroča Karel Wolbang CM, U.S.A

Skrito življenje je živela velika misijonska dobrotnica iz Chicaga. Globok krščanski duh jo je družil z možem v idealnem krščanskem zakonu. Le ena bol' je kalila njuno srečo: Bog jima ni dal otrok. Ljubila sta misijone in odločila sta se prevzeti podpiranje treh domačih bogoslovcev: dva svetna v Urundiju in kitajskega salezijanskega kandidata Jožefa Maka. O obeh afriških novomašnikih, ki sta bila deležna njene podpore skozi pet celih let, bomo objavili v kratkem posebni poročili. Prav gotovo je rajni soprog naše dobrotnice, ki je za podpiranca vedel, pa njunega posvečenja na zemlji ni dočakal, z globokim zadoščenjem žrl na njuno rast in na prvo sveto daritev. Oba zakonca pa bosta prav gotovo spet prekipevala v notranji sreči, ko bo pred Gospodov oltar stopil tudi njun tretji duhovni sin — subdiacon Jožef Mak. Ko sta pred štirimi leti naklonila zanj štiriletno vzdrževalnino v znesku 600 dolarjev, se jima je njun varovanec bogoslovec Mak takole zahvalil:

Hong-kong, 21. avgusta 1959.

„Draga dobrotnica!

Od rev. Majcena sem prejel sporočilo, da ste mu poslali vzdrževalnino za moj bogoslovni študij. Lepo se vam zanjo zahvalim. Sem Kitajec, rojen v Kantonu 9. junija 1934. V družini sem šesti. Imel sem tri brate in štiri sestre. Dva brata in ena sestra so mi že umrli. Enako tudi oče. Šest let mi je bilo, ko sem vstopil v salezijansko šolo v Makao. 7. decembra 1940 sem bil krščen. Vsa naša družina je bila krščena takrat. Med drugo svetovno vojno je umrl starejši brat. Ravnatelj in sošolci so ga občudovali kot svetniškega mladca. Pravkar pišejo njegov življenjepiš, da bi kitajski mladeniči lahko posnemali njegov vzor, ki je kaj podoben sv. Dominiku Saviju. Leto dni potem pa mi je umrl oče.

Leta 1946 sem kot aspirant vstopil k salezijancem z željo, da bi postal duhovnik. Mati je zelo dobra, in dasiravno živi siromašno, mi je dovolila, da sem storil ta korak. Tudi sestro je blagoslovila, ko je vstopila k salezijankam Marije Pomočnice. Prepričan sem, da bo Bog to njeno žrtev po božje poplačal!

Noviciat sem končal leta 1953. Tri leta sem potem študiral filozofijo. Nadaljna tri sem bil na praktičnem delu med moško mladino, dve leti od tega kot aspirant.

6. septembra bom potoval iz Hong-konga v Castellamare di Stabia, blizu Neaplja, kjer bom začel s študijem bogoslovja. Upam, da bom leta 1963 z božjo pomočjo posvečen. Potem pa bom skušal po najboljših močeh pomagati svojim rojakom, da spoznajo pravega Boga. Zagotavljam vas, da niti sedaj, niti pozneje kdaj ne bom pozabil na vas pri sveti maši. Naj vas Bog in naša Gospa blagoslavljata!

Iskreno vam vdani

br. Jožef Mak, S.D.B.“

Skoraj dve leti in pol ni bilo glasu o njem. Slednjič pa se je spet oglašil. To pot 27. februarja letos iz salezijanskega zavoda v Sherfieldu na Angleškem. Takole piše:

„Draga dobrotnica! — Naj se najprej opravičim, da sem tako dolgo molčal. Izgubil sem naslov čg. Wolhanga. Zdaj pa mi ga je rev. Majcen spet poslal in zato brž pišem.

Morda se čudite, ker je pismo prišlo iz Anglije. Razlog temu je prav preprosto. Ko sem končal prvo leto bogoslovja v Italiji, so me predstojniki poslali študirat v Anglijo. Spočetka mi je jezik delal težave (Prav študij angleščine ja naglavni razlog pošiljanja vzhodnih bogoslovcev v Anglijo, saj bodo premnogi morali vsaj za zdaj delovati v Hong-kongu. — Op. pisca). Hvala Bogu mi pa zdaj že kar dobro gre. Lani sem preživel počitnice na Irskem, takoj po končanem drugem letniku bogoslovja. Dva meseca sem tam deloval med fanti v počitniškem taborišču. Silno všeč mi je bilo. Posebej pa me je presunila pobožnost preprostega irskega ljudstva. Upam, da bo Bog blagoslovil ta narod za vse dobro, ki ga je opravil in ga še opravlja za širjenje Jezusovega imena med pogani.

Pravkar smo končali z izpiti za prvo polletje. Letos sem že tretje leto bogoslovec. 17. marca bodo štirje kitajski salezijanci posvečeni. Isti dan bo neki drugi Kitajec z menoj vred prejel subdiakonat. Obljubljam vam hvaležen spomin pri molitvi brevirja. Prav zdajle zunaj močno sneži. Zame je pogled na belo naravo pravi užitek, saj prvič v življenju vidim sneg. Nikoli ne bom nehal moliti in Boga prositi, naj pošlje nad vas toliko svojih milosti, kolikor je snežink danes zunaj!

Vse dobro vam iz srca želim Vaš vdani

br. Jožef Mak S.D.B.“

Mnogo vsakdanjega trpljenja in molitev daruje neimenovana misijonska dobrotnica Bogu vsak dan, da bi uslišal želje in uresničil vse načrte njenega varovanca. Posebej morda tisto željo, da bi njegov ljubeznivi nasmeš prebil led kitajske fantovske mladine in da bi mrzaz njihovega poganškega življenja nadomestil po oblišanju s krstno vodo s prekipevajočo srečo božjih otrok, ki vedo, čemu živijo.

MOJE POTOVANJE V MISIJONE

Poroča IVAN ŠTANTA CM, Madagaskar.

1. septembra: Slovo v cerkvi Marijinega Obiskanja v Turinu. Opoldne sem daroval sveto mašo. Ministriral je brat Žagar (Slovenec). Ob 17.30 je imel sv. mašo pater Vittone, bivši misijonar na Kitajskem. Po sveti maši je Vizitator, p. Mario Mordiglia zelo ganljivo pridigal in je nato vsakemu izročil misijon-ski križ. Obredu je prisostvovala od sorodnikov samo mati najstarejšega nas misijonarjev, p. Dusia. Poleg usmiljenk in drugih misijonarjev so bili pričujoči tudi vsi študentje in novinci naše province. Cerkev je bila nabito polna vernikov. Na koncu vsega smo se še pristrčno poslovili od vseh sobratov.

4. septembra: Odhod iz Turina proti Marseillu. V spremstvu dveh duhovnih sobratov se odpeljemo s postaje Porta Nuova z vlakom proti Savoni. Na raznih postajah, kjer se je vlak ustavil, so nas prišli pozdravit zastopniki laz-ristov, usmiljenk in drugih družbenih organizacij in nam prinesli tudi raznih koristnih darov za na pot.

V mestu Ventimiglia smo morali precej časa čakati in smo zato dospeli v Marseille šele po deveti uri zvečer. K sreči so nas na postaji čakali franco-ski sobratje, ki so nas z avtom po-peljali do družbene hiše. Pri večerji nas je nek francoski sobrat razveselje-val s petjem ob spremljavi kitare.

5. septembra: Krasen in vroč dan. Naznanijo nam, da p. Razzu, najmlajši izmed nas štirih misijonarjev, ne more odpluti, ker ni dobil potrebnega vizu-ma. V pristanišču zremo, da naša prtljaga še ni dospela. Skušamo zvedeti, kaj je z njo.

Po kosilu poromamo vsi v svetišče Marije Zaščitnice Marseilla. Tam, ob njenih nogah, izmolimo rožni venec ter ji izročimo vse naše težave in bodoče misijonarjenje.

6. septembra: Vesela novica! Naša prtljaga je dospela. Takoj po kosilu se odpeljemo v pristanišče, kjer se po kratkih uradnih postopkih ukrcamo na ladjo „Jean Laborde“.

Spremljevalci se vrnejo na suho po mostičku, ki nas edini še veže na Ev-ropo, in tedaj šele začutimo nepopisno tegobo slovesa, ki se pa ne spremeni v solze; vse se godi navznotraj, v duši.

Kmalu se ladja začne odkimati od brega. Vsi pozdravljajo in mahajo z be-limi robcami.

7. septembra: Peljemo se mimo oto-ka Sardegne. Na krovu je lep pogled na otroke vseh narodnosti, ras in barv, ki se lepo igrajo med seboj. Nikjer ni videti nobenega zapostavljanja.

8. septembra: Ob štirih zjutraj plo-vemo po Mesinski ožini, katero stare grške pesnitve toliko krat omenjajo. Jutro je krasno. V daljavi se vidi vrh ognjenika Etne.

Danes je praznik rojstva Marijinega. Devet let je preteklo, kar sem položil prve obljube.

9. septembra: Nedelja. Ob 9 je v salonu slovesna sveta maša s pridigo. Kmalu zagledamo na obzorju otok Kre-to. Na misel mi pridejo potovanja sv. Pavla, katerega so ravno v teh vodah premetavali viharji, o katerih govori v svojih listih. Dan povečini prebijemo na krovu.

10. septembra: Dajo nam injekcije proti koleri. Življenje poteka normal-no. Drug drugemu pomagamo ubijati čas. Jutri dospemo v Port-Said. Spra-vimo se k pisanju pisem, da jih ob prihodu tja oddamo na pošto.

Voda postaja umazana. Bližamo se izlivu reke Nil. Kmalu zagledamo mesto Port-Said s svojimi minareti in visoki-mi palmami. Ob 14.30 pristanemo. Na mah se okoli ladje pokaže celo brodovje

egipčanskih trgovcev, ki ponujajo vse mogoče stvari: banane, dateljne, razglednice in razne rokodelske izdelke. Ladijske oblasti nas opozorijo, naj pazimo na denarnice. Dovolijo nam, da si smemo ogledati mesto. Vročje je, ko hodimo po ne ravno najbolj snažnih ulicah. Ljudje so bolj revno oblečeni. Večina se nosi po evropsko. Tu pa tam še vidiš kakšno žensko z zakritim obrazom. A to le redko. — Stolnica je posvečena Kraljici sveta in je zelo lepa.

11. septembra: Ob 7.30 odrinemo proti Sueškemu prekopu. Pri vходу v kanal ni več kipa Ferdinanda Lessepsa, graditelja tega prekopa. Postal je žrtev vojne l. 1956. Kanal je dolg 170 km, širok okrog 100 m in globok 8 m.

Ob bregu je le malo vasi. Vidiyo se le mnoge karavane beduinov s svojimi kamelami, ki so iste barve kot pesek, po katerem hodijo. Pozno popoldne se peljemo mimo Izmajlije. Je to naravnost očarljivo mestece, ki se dviga sredi rodovitne oaze. Plovba se nadaljuje tudi ponoči; kmalu dospemo do mesta, kjer je Mojzes prepeljal Izraelce preko Rdečega morja. Ob 23.30 gledam skozi okno razsvetljeno mesto Suez.

12. septembra: To noč še nisem zatislil očesa. Nisem mogel spati v zavesti, da plujemo mimo teh svetopisemskih krajev. Ob 6 zjutraj zagledamo veličastno goro Sinaj. Ne morem popisati občutkov, ko gledam te nam tako svete kraje.

13., 14. in 15. septembra: Plujemo po Rdečem morju. Vročina pritiska. Ker nimamo drugega dela, stremimo samo za kakšnim bolj hladnim koticom.

16. septembra: Da se izognem vročini, darujem sveto mašo že ob 3 zjutraj. Ob 6 dospemo v Džibuti, glavno mesto francoske Somalije. Ker je nekaj časa na razpolago, stopimo nekoliko po mestu. Prebivavstvo je seveda črno, a se mi zdi, da je na teh ljudeh črna barva še bolj temna kot drugod. Na cestah je veliko revščine. Trgovine so vse v rokah Evropejcev, Kitajcev in

Japoncev. Nisem se mogel iznebiti občutka, da se domačini čutijo manjvredne, bolj sužnje kot svobodne. Je to posledica kolonializma? S težavo iztakne mo gostilno, ki ima na prodaj vino in pivo. Muslimani namreč ne pijejo kvašenih pijač. — Po kosilu pri francoskih sestrah še kratek sprehod (po soncu, seveda) in ob 15.30 smo zopet na ladji.

17. septembra: Zajadramo v Indijski ocean. Piha močan veter in morje je zelo razburkano. Prvič po mašniškem posvečenju ne morem darovati sv. maše. Vse se ziblje, vse bruha. Pri kosilu nas je od 300 oseb samo 11.

18. septembra: Morje se še ni umirilo. Vendar so se potniki že nekoliko navadili temu plesu. Ob 9 se peljemo preko ekvatorja.

19. septembra: Valovi se še vedno igrajo z našo ladjo.

20. septembra: Dospemo v Mombaso (Kenja). Je to krasno naravno pristanišče z velikimi skladišči. Prebivavci tega mesta se mi zdijo veliko bolj samozavestni kot oni v Džibutiju. Beračijo samo tisti, ki res ne morejo delati. Sadje je zelo poceni in si ga kar privoščimo. Ravno je konec šolskega pouka in na ceste se vsujejo lepo oblečeni otroci. Veselje jih je gledati!

21. septembra: V jutranjih urah se ladja ustavi v Dars-Es-Salam (Tanganjika). Obiščemo stolnico, posvečeno sv. Jožefu, katero oskrbujejo oo. kapucini, ki nam tudi postrežejo s sadjem. Opoldne odrinemo proti Madagaskarju.

22. september: Piha močan veter in morje je razburkano, nebo jasno. Odkar smo zapustili Francijo, še nismo ugledali niti enega oblačka. Dopoldne na ladji slavijo prehod ekvatorja z običajnimi maškaradami in polivanjem z vodo.

23. septembra: Dospemo do Madagaskarja in se ustavimo v pristanišču Mažžunga. Pri sveti maši pripravimo Bogu naše bodoče delovanje na tem otoku. Po kosilu greva z enim sobratov na suho, da si ogledava mesto in stolnico, kjer so oo. jezuiti. Mesto je v glav-

nem slično drugim afriškim mestom, le zemlja je rdeča in še eno posebnost ima: taksiji so na človeški pogon; voziček na dveh kolesih vleče mlad Malgaš za ceno 30 frankov.. — Ob 18 odhod.

24. septembra: Ob 6.30 se ustavimo v mestu Nosi-Be, ki leži na otoku blizu Madagaskarja. Ker je nekaj prostega časa, stopimo tudi nekoliko ven iz mesta, po pragozdu, kjer spregovorim par besed v francoščini s starim možakom, ki sedi pred svojo kočo.

25. septembra: Medtem ko darujem sveto mašo, pristane ladja v pristanišču Diego Suárez. Na krov pride ravnatelj tamošnjega semenišča in nas povabi na kosilo. V mestu opazim številne Indijce in Kitajce.

26. septembra: Zadnji dan vožnje po morju. Okrog 6 ure popoldne pristanemo v mestu Tamatave, našem zadnjem pristanišču. Nihče nas ne pričakuje na po-

molu. Carinske oblasti niso preveč sitne; vendar se nekemu uradniku ustavi pogled na nedolžnem zavitku, v katerem je bil kos blaga za otroške oblecke, ki so mi ga darovale nune v Marseillu. No in od tega koščka blaga sem moral plačati zelo slano carino.

Prenočišče smo dobili pri Monfortskih patrih. To noč sem prvič občutil na lastni koži malgaške komarje, ker nisem vedel, da se moram zaviti v mrežo proti njim. Vsaka skušnja nekaj stane... Tudi drugi sobratje so imeli o prvi noči na Madagaskarju drugi dan veliko povedati. Vso noč (kakor apostoli-ribiči na Galilejskem morju) so se „borili“ proti raznim živalcam.

Naslednji dan se odpeljemo v prenapolnjenem avtobusu proti kraju Ambohitra, ki je naš končni cilj. Tu bomo ostali do meseca maja, da se priučimo jeziku domačinov.

Cerkev v Južni Afriki na misijonu Von Rhynsdorp, kjer deluje naša s. Benigna Šteh.

POLOŽAJ NA KOREJI

Kot znano, je spomladi po svobodnih volitvah prišel za ministrskega predsednika katoličan Cang. Resno je zagrabil in imel pogum, uvesti tudi ukrepe, ki ne morejo biti priljubljeni. Pri tem pa ni zamudil prilike, da bi javno po radiu utemeljil svojo politiko in odgovoril na napade levičarskega tiska. Ni mogel še odpraviti dveh posebno hudih pojavov: podkupljivosti in znižanja vojske od 535.000 na neko pametno količino — vojaštvo je namreč porabilo nad polovico proračunskih sredstev. Maja 1961 je Canga vrgel general Pavle in prisilil šefa generalnega štaba Cang Do Junga, da prevzame predsedstvo vlade; januarja 1962 pa ga je že dal obsoditi na smrt (zaradi nekakšnega upora). General Pavle je bil svoje čase komunist, zdaj pa je odločno na strani Zapada. Nadaljuje z obnovitveno politiko predhodnika Canga; pridobil si je za petletko znatno severnoameriško pomoč in Kennedyju obljubil za 1963 svobodne volitve.

Katoličani štejejo dobrega pol milijona — od l. 1953 se je njihovo število potrojilo, vendar jih je le 2,1 procenta celotnega prebivalstva. Misijsko delo se vrši brez ovir. Škofje so v posebnem programu 5. točk odločno nastopili proti nadzorstvu rojstev, ki naj po mnenju vlade prepreči preobljudenost. Državni predsednik Jun Bosun se je udeležil maše za 80-letnico Janeza XXIII.; bil je tako kot prvi korejski predsednik navzoč pri cerkveni slovesnosti. Za Božič so ukinili prepoved nočnega kretanja, ki velja od prevrata dalje; obsk cerkva je bil velikanski.

Državo tlači huda tvarna in duhovna stiska. Še vedno se čutijo posledice vojne izpred 10 let. Tedaj je bilo 1 milijon pobitih in ranjenih, 1,8 milijona beguncev in 800.000 ujetnikov, ki se niso hoteli vrniti na sever, množica vdov in sirot. Kakšno breme za deželo brez večje industrije in v kateri so rdeči Kitajci skoro uničili vso živino. Po odstavitvi Rheeja so tovarne počivale 6 mesecev. Brezposelnih je bilo zmerom 2,7 milijona. Res so bile zgrajene velike tovarne za umetno gnojilo in 2 milijona beguncev je bilo naseljenih, tudi izredno dobra lanska žetev je pomagala preko najhujšega. A prebivalstvo narašča (že ga je 24 milijonov) in na severu je stalna grožnja do zob oboroženih komunistov.

UNRRi ni uspelo, da bi do l. 1960 Korejo gospodarsko spravila na noge. Vlade morajo vztrajati pri omejitvah in dajatvah. Toliko važnejša je v takih prilikah misijska dobrotelost, kar tudi oblasti stalno priznavajo. Septembra 1961 je pomožni škof Swanstrom kot karitativni ravnatelj Združenih držav prejel najvišje korejsko civilno odlikovanje. V spremni listini se s priznanjem omenja, da je v 15. letih razvil oddelek za pomoč tujini v največjo privatno ustanovo te vrste na svetu. Preko nje je bilo v opustošeni Koreji razdeljenih „množici beguncev in drugim potrebnim na tisoče ton živil, obleke in zdravil“.

Posebne omembe je vredna darežljivost in pomoč ameriških vojakov. Neki misijonar je revežem v svoji fari skoro pred očmi komunističnih vojakov na severni meji razdal skero 8 stotov oblačil, ki so mu jih pre-

skrbeli vojaki iz svoje domovine. Zdaj podpirajo „deško mesto“ blizu Seula, ki ga hoče seulski škof Ro gospodarsko osamosvojiti z nakupom zemlje, kjer bodo fantje sami delali.

Razumljivo je, da so tudi velike težave. Nравnost se gotovo ne izboljšuje pri stikih prebivalstva s tolikimi vojaki, domačimi in tujimi, po večini nekatoliškimi. Zlasti slabo so na mladino vplivali ameriški filmi. Privajenost na pomoč od drugih, dediščina konfucianskega družinskega pojmovanja in stiska so silnice, zaradi katerih so ljudje preveč zazrti v svoje osebne ali družinske težave in lastne koristi. Vendar pa je zlasti med novimi kristjani najti mnoge primere nesebične požrtvovalnosti.

Leta 1952 je msgr. Carrol organiziral povezavo korejskih verskih in privatnih dobrodelnih ustanov (K.A.V.A.). V njej so katoliške in protestantske skupine opravile odlično socialno delo. Na zborovanju pred 3. leti so močno poudarjali medsebojno pomoč Korejcev samih: „Naša ustanova ne sme le delati za Korejce, ampak mora tudi delati z njimi.“ Razen tega je potrebna stalna skrb za duhovne potrebe podpiranih. Upati je, da bo sedanja vlada ustvarila še boljše pogoje za svoboden razvoj korejskega ljudstva in s tem za misijonsko duhovno pomoč.

A. G.

(Po članku v „Die katholischen Missionen“, letnik 81 (1962), zvezek 2 (april), str. 64-66, podpisan W. H.).

Z misijona usmiljenke s. Benjamine Kardinar na Japonskem: Pri igri z malčki.

naši misijonarji pišejo...

INDIJA

Sredi decembra nam je g. PAVEL BERNIK SDB poslal kup zanimivih fotografij in zraven spremeno pismo. Zahvaljuje se za ček 330 dolarjev iz sklaza za sobrate gg. Kusteca, Kešpreta in Zabreta. Obljublja, da bo napisal članek k štiridesetletnici našega lista, kakor hitro bo imel kaj več časa, kajti, ko piše to pismo, je sredi izpitov v študentatu, kar mu da veliko dela. Vsem rojakom želi blagoslova božjega polno novo leto.

Tudi misijonarka m. MIRIAM ZALAZNIK ni prepogosta v pisanju. V začetku letošnjega leta pa se je spet oglasila uredniku „Kat. misijonov“:

„Kolikokrat sem že sedla za mizo, da bi Vam pisala, pa vedno kaj vmes pride. Nedavno sem pa odposlala na naslov Vaše sodelavke ge. Tusharjeve v USA članek in nekaj slik v ilustracijo.

Zdaj grem pa spet „na rajžo“. Premeščena sem v Kanpur, industrijsko

Nekaj Rebolovih vernikov na Formozi.

mesto, tudi v severni provinci. Spet bom imela skrb za šolo, ki je tudi srednja a večja od naše tukajšnje. Tamkajšnja škofija je Allahabad.

Naj se Vam pred odhodom na novo postojanko prav iskreno zahvalim za Vašo dobrotljivost. Ameriški dolarji zares razvesele misijonarje. Da morete toliko pošiljati, je to znak, da je med rojaki še veliko požrtvovalnih darovalcev za misijone! Tudi me zelo razvesele listi, ki jih mesečno prejemam: „Katoliški misijoni“ in „Duhovno življenje“. Prijetno me je presenetila in mi mnogo koristila knjiga „Duhovne vaje“, ki ste mi jo poslali. Bog plačaj za vse! Priporočam se Vaši naklonjenosti na novem misijonu!“

AFRIKA

Iz Vzhodne Afrike se je oglasil misijonar p. RADKO RUDEŽ SJ.

„Moje delovanje je tako vsakdanje, da res ne vem, kaj naj Vam poročam, zlasti ker sem na svojem misijonu precej odrezan od sveta.

Imeli smo volitve koncem oktobra, ki se bodo pa zaključile šele 10. decembra z dopolnilnimi volitvami. Nobena od treh glavnih strank ni dobila zadostne večine. Volilna borba pa je zelo dvignila narodno zavest, ki je istočasno protitujska, kar čutimo celo pri nižješolcih. Mimogrede sem ujel tale razgovor med dvema fantičema: „Belci naj gredo, morajo iti iz dežele!“ „Ne, naj rajši ostanejo, jih bomo imeli za sužnje!“ Seveda, to je bil neumen otročji pogovor, toda otroci govore to, kar slišijo pri starejših. Kar je učiteljstva in dijaštva, zelo zabavljajo čez Angleže, češ da jim niso dali dovolj šolstva. Res, da šol še manjka, res je pa tudi, da jih v nobeni osvobojenih držav ni toliko kot tu; in poleg tega je res, da je tu

Dan prvih obljub novincev, ki jih vodi naš g. Andrej Majcen SDB (desno) v salezijanskem noviciatu v Vietnamu.

še vedno treba otroke naravnost siliti v šole, zlasti v podeželju, celo pri nas. Tudi z učitelji je križ; čutijo se vedno bolj „svobodne“. Celó oni z misijonskih šol ne zahajajo več redno k sv. maši, še manj k zakramentom, vedno bolj pa se vdajajo nenravnosti. Čez misijonarje zabavljajo in govore, da bodo zapustili misijonske šole in šli na državne.

Delo za posameznega misijonarja je pretežko; človek ne ve, kje naj bi bil. Če grem na podružnice, je doma kaj narobe, saj je 240 šolskih otrok; če pa sem doma, oddaljene vasi nimajo stika s Cerkvijo. Nadškof prosi na levo in desno, da kdo pride na pomoč, kajti že od leta 1939 ni novih moči iz Poljske, pa vzdržuje poljska jezuitska provinca obširni misijon v Sev. Rodeziji. Vlada obljublja, da bo pustila oditi misijonarjem iz domovine v misijone, a nikdar obljube ne izpolni...

Vprašujete me, če sem prejel paket, v katerem je bila tudi zapesna ura

in ki ga je poslal misijonski krožek iz San Justa pri Buenos Airesu. Seveda sem ga prejel in sem takoj pisal o prejemu, pa verjetno preko mojega brata, ki živi v Argentini. Če krožek ni prejel moje zahvale, naj mu tu izrečem iskreni Bog plačaj, in člane lepo prosim, naj še naprej ohranjujejo zveze.“

Z misijona Pella je pisala s. ELIZABETA POGORELC iz družbe oblatinj sv. Frančiška Saleškega, prav tako uredniku našega lista, in sicer sredi decembra:

„Že več kot leto dni je minulo, kar sem Vam zadnjič pisala. Zelo mi je žal, a ni bilo mogoče drugače. Vsak dan mi je prekratek za delo, noči pa za počitek. Le pozno v noč bi mogla pisati, a tedaj je duh izčrpan, oči utrujene in ni mogoče pisati. Naše delo se kopiči, moči pa je manj, namesto več.“

Naša župnija zelo hitro raste. Država nam je odobrila dvanajstega učitelja

za farno šolo, a je toliko učencev, da bomo potrebovali še enega. Morali bi zidati tudi nova šolska poslopja, a si ne upamo, kajti natihem se naprej in naprej govori, da bodo podržavili vse naše šole. Res je bodočnost našega šolskega dela dokaj negotova, zato Vam priporočam naš misijon v molitev.

Zdaj smo ravno v počitnicah, ki trajajo od 12. decembra do 22. januarja. Na misijonu je od 500 otrok ostalo samo 70, ki nimajo kam iti, ker so večinoma sirote. Za božič jim bomo pripravile jaslice in božično drevesce, pa tudi darove: igrače, knjigo ali obleko. Veliko teh igrač mi je poslala Vam gotovo znana misijonska sodelavka Mary Hudolin iz Clevelanda, ki mi sploh rada pošilja pakete za otroke. Poučujem otroški vrtec in nižje tri razrede. Druga dobrotnica miss O. Turk pa mi je poslala več knjig in drugih šolskih potrebščin. Obema sem za to pomoč iz srca hvaležna. Vse, kar nam pride šolskih potrebščin iz USA, je zelo primerno, ker tu šolski načrt in metoda sledi korak za korakom velikemu sosedu na severu...

Na praznik Kristusa Kralja smo imele slovesnost svetega krsta; to pot so krst prejeli le 4 beli učenci naše šole. Pač pa je prejelo prvo sveto obhajilo isti dan 10 belih in 50 domačinskih otrok.

Zelo vam priporočam v molitev dva duhovniška kandidata-učitelja, domačina, ki sta odplula v USA, v Philadelphijo, da tam študirata za duhovnika. Kako potrebujemo domačih duhovnikov! Odkar smo začeli tu orati ledino, bilo je to leta 1882, smo doživeli v tej škofiji le tri novomašnike, in še ti so bili Eropci. Eden od njih je bil naš škof od 1940 do 1956, ko ga je zadel mrtvoud; od tedaj pa trpi, ker ne more ne govoriti ne hoditi, pa nam je v velik zgled; zdaj ima 66 let. Drugi je star 70 let, a je invalid. In tretji, naš nekdanji učenec, ki je postal duhovnik l. 1941, je pred tremi leti umrl. V USA

študirat smo poslali prve domačine od tu pred dvema letoma, lani dva in letos spet dva.

Zahvalim se Vam za dar iz sklada, za lepo knjigo „Duhovne vaje“, ki jo pogosto vzamem v roke, vsaj za nekaj minut, in za „Katoliške misijone“, ki mi zvesto prihajajo.“

Eden najstarejših slovenskih misijonarjev, br. VALENTIN POZNIČ FSC, iz Glen-Cowie, Južna Afrika, nam sredi novembra piše tole:

„Najlepše pozdrave iz Afrike! Pred nekaj dnevi sem prejel od vas knjigo „Duhovne vaje“. Zelo sem se je razveselil, ker bom tako v materinem jeziku črpal iz nje navodila za duhovno življenje. Saj je za vsakega redovnika prva in glavna skrb gojitev duhovnega življenja. Misijonar, ki hoče pridobivati duše poganov za sv. vero, mora sam zelo vzgledno in duhovno živeti, drugače ne bo uspeha.

Tu gre misijonsko delo ponavadi naprej. Šola na postaji ima 450 učencev, ki so večinoma katoličani. Šola je na zelo dobrem glasu in ni čudno: Naši šolarji zaključene 6. razreda dobe najboljšo oceno v Pretoriji, kjer ocenijo njih končne pismene naloge. Učenci se priglašajo od blizu in daleč, a nikdar ne moremo vseh sprejeti, le 70 jih sme imeti na skrbi en učitelj.

Tudi bolnišnica je vedno prenapolnjena, zato smo se lotili prizidavanja. Polovico stroškov za veliko novo poslopje nam bo krila država. Imamo še vedno okrog 320-360 bolnikov, zdravniki so pa le trije, vsi katoličani. Tudi bolniške strežnice so večji del katoličanke. Skupno število prebivalcev misijonske postaje je nekaj čez 600 oseb. Lahko si predstavljate, koliko koristno potrebujemo, da vse te ljudi preživimo. Pa z božjo pomočjo gre vse kar lepo naprej.“

Naslov novega slovenskega misijonarja:

Rev: Francis Zagorc, C.S.C. Catholic Mission, *Bujumbura Parish*, P. O. Box 34, Houna, Uganda, East Africa.

po misijonskem svetu

AFRIKA

Cerkev in politika

Kamerunski nadškof v Jaoundé Mons. Janez Zoa je ob priliki posvetitke novega škofa Mons. Van Heygena jasno razložil stališče katoliške Cerkve napram državi. Poudaril je, da se Cerkev ne veže ne na to ne na ono stranko. Tudi ne podpira te ali one politične stranke. Cerkev je za vse, kakor je tudi Kristus za vse prišel na svet. Misijonarji so očetje in služabniki vseh. „Vsi Kamerunčani so naši sinovi. Nismo proti nikomur, vendar se upiramo zlu, krivic in teptanju pravice. Pripravljeni smo vedno prispevati k skupnemu blagru. Cerkev ne zahteva od države nobenih posebnih prednosti, ampak le ozračje miru in moralnosti, da lahko v svobodi razvija svojo delavnost.“ Končno poziva vse kristjane, naj ostanejo zvesti svoji Cerkvi. Izpolnjujejo naj pa tudi vestno svoje državljanske dolžnosti.

Cerkev in država v Kongu

V Kongu vlada pripravlja s pomočjo UNESCO novo ustavo. Cerkvi ne more biti vseeno, kakšna bo ta nova ustava. Zato je stalni odbor škofov iz Konga podal izjavo, v kateri razlagajo katoliško stališče naproti novi ustavi.

So mnenja, da je v državi, ki je šele v povojih in kjer še ni reda in miru, potrebno, da ima država močno roko, ne da bi pri tem morala zabresti v diktaturo.

Cerkev lahko državi pri njenem poslanstvu veliko pomaga s tem, da označa božji nauk in zapovedi, ki veljajo za vse ljudi brez izjeme. Poudarja čednosti pravice in ljubezni, ki so neobhodno potrebne za socialno življenje državljanov.

Priporočajo svobodno tekmo v poklicih in izbiro tistih metod in rešitev, ki so se že drugod dobro obnesle.

Končno pa dokument govori o razmerju med Cerkvijo in državo in kakšno naj bi to razmerje bilo po novi ustavi. Poudarjajo, da ima Cerkev svoje posebno poslanstvo, kakor ga ima tudi država. Med obema naj bi vladala lepa vzajemnost in sloga in vsaka naj bi spoštovala in cenila to njeno poslanstvo, zlasti pa ga ne zavirala.

Mladina v Ghani

Po posebnem odloku vlade morajo biti vse mladinske organizacije obvezno včlanjene v državno mladinsko organizacijo "Mladi pionirji", ki je brezbožno usmerjena.

Anglikanski nadškof iz Acre Roseveare je to organizacijo na zborovanju javno obsodil. Naslovil je prošnjo na predsednika Nkrumaha, da bi ta odlok preklical. Tudi druge protestantske Cerkve so to prošnjo podprle.

Vlada je pa na vse to gibanje odgovorila s tem, da je lani, 13. avgusta, dala izgnati iz dežele dva protestantska nadškofa, Roseveareja in Pattersona.

Uganda, samostojna država

Dne 9. oktobra 1962 je tudi Uganda zadobila svojo politično samostojnost. Prej je bila pod angleškim protektoratom. Državni poglavar je postal Milton Obote, voditelj kongresne stranke, ki ima v parlamentu največ poslancev. Novo državo tvori več samostojnih kraljestev, ki so združena v federacijo. Največje med njimi je Buganda, kjer je tudi največ katoličanov (49 % vsega prebivalstva). Drugod jih je manj. V vsej Ugandi je katoličanov 26 %. Domača duhovščina je že zelo številna.

Imajo svojega domačega nadškofa v Rubagi Mons. Kiwanuko. Je še šest drugih škofij v Ugandi. Poleg nadškofa je še ena škofija, ki jo vodi domači škof.

Katoliška in anglikanska Cerkev imata precej razpredeno šolsko omrežje po deželi in znatno število učencev, ki študirajo na njihovih šolah. Nad 1000 je že tudi akademikov na univerzah, od teh polovica v Evropi in Ameriki.

Hud udarec Cerkvi v Sudanu

Državne oblasti v Sudanu hočejo na vsak način zatreti delovanje misijonarjev zlasti v južnem delu, kjer so muslimani v manjšini, in doseči, da bi islam postal edina vera v državi. Izšel je zakon „o misijonskih družbah“, ki še bolj omejuje delovanje misijonarjev v deželi. Po novem zakonu morajo misijonarji dobiti vsako leto na novo predhodno dovoljenje od oblasti za svoje delovanje. Zakon dalje daje točne predpise in navodila misijonarjem za njihovo delovanje. Prepoveduje jim delovati med ljudmi, ki že pripadajo kakšni drugi veri ali sekti. Z drugimi besedami jim zakon hoče onemogočiti pridobivanje novih kristjanov. Za mladoletne pa predpisuje zakon, da morajo dati pismen pristanelek njihovi starši. Cerkev v Sudanu bi se tako lahko širila edino še z naravnim prirastkom otrok katoličanov. Vsak prekršek zakona se kaznuje z denarnimi kaznimi in z zaporom do treh mesecev. Vprašanje je, kaj bodo oblasti razumele pod besedo „misijonsko delovanje“ in kako bodo razlagale ta novi zakon.

ANTILSKI OTOKI

Jamajka je 6. avgusta lanskega leta postala samostojna država. Otok Trinidad pa 31. avgusta. Obe sta bili prej angleški koloniji. Otok Trinidad se je zvezal s sosednjim otokom Tobago v eno državo. Je to Afrika, Azija in Evropa v Ameriki. Država ima 300.000 Afrikancev, 250.000 Indijcev, 100.000 mešan-

cev, 10.000 Kitajcev in 20.000 Evropejcev. Isto sorazmerje je tudi na Jamajki, samo da je tam še več črncev.

Tudi v verskem oziru je enaka mešanica. Uradno je sicer priznano krščanstvo kot državna vera, vendar je polno drugih ver in še poganškega praznovanja. Na Jamajki je po uradnih podatkih 28,3 % anglikancev, 25,8 % baptistov, 8,9 % metodistov, 7,5 % prezbiterijancev in 5,7 % katoličanov. Na otoku Trinidad pa je 34 % katoličanov, 24, % anglikancev, 3,5 % prezbiterijancev in 2,5 % metodistov. Katoličani in anglikanci imajo svoje cerkvene province in škofije.

Na Jamajki že od leta 1894 dalje delujejo jezuitje iz USA, na Trinidad in Tobago pa dominikanci, ki so bili prvi misijonarji na teh otokih.

ZALEDJE

Vzgoja misijonarjev

Vedno več je škofijskih duhovnikov in laikov, ki bi radi delovali v misijonih, odkar je izšel papežev poziv v okrožnici Fidei donum. Da bi se tem misijonskim močem olajšala priprava na njihovo bodoče misijonsko delo, se je v Parizu ustanovil poseben krožek sv. Janeza Krstnika, ki si je zadel nalogo vzgajati nove misijonske kandidate. Imajo v ta namen celo vrsto izbranih učnih moči za razne stroke. Vsak kandidat si izbere snov, kakor se mu zdi pametno z ozirom na njegovo bodoče misijonsko delo. Ako ne more osebno obiskovati tečajev, se lahko pripravlja tudi po pismeni korespondenci. Razveseljivo je, da se teh tečajev poslužujejo tudi ljudje, ki nimajo namena iti v misijone, v želji, da bi mogli bolj in bolj čutiti s Cerkvijo in z misijoni.

Misijonski utrinki na II. vatikanskem zboru

Afrikanski škofje so na zboru ustanovili svoj poseben sekretariat pod

predsedstvom kardinala Rugambwa in dveh tajnikov, mons. Zoa za dežele, ki so bile prej francoske kolonije, in mons. Blomjousa, za bivše angleške.

Šest vzhodnih Cerkva, melkitska, maronitska, sirska, koptska, kaldejska in armenska pa so na zboru ustanovile svoj izvršilni odbor.

Misijonski škofje so se na koncilu zavzemali za to, da bi se v liturgiji bolj upoštevale navade, jezik, melodije in simbolismi domačega prebivalstva.

Melkitski patriarh Maxim IV. je v imenu vzhodne Cerkve izražal začudenje nad prevlado latinskega jezika v bogoslužju.

Škof Ramanantoanina z Madagaskarja je odločno zagovarjal mnenje, da edinstvo katoliške Cerkve ni odvisna od latinskega jezika v bogoslužju.

Nadškof iz Dahomeya Mons. Gantin je dejal, da ne pristoji cerkvenemu zboru iskati rešitev za afrikanizacijo Cerkve v Afriki. To zadevo morajo rešiti Afrikanci sami in njihova cerkvena hierarhija.

Med 160 člani raznih komisij, ki so se ustanovile na zboru, je tudi zastopanih 16 škofov iz misijonskih dežel.

Smrt treh velikih misijonologov

V kratkem presledku je smrt pobrala tri velike misijonske učenjake. Prvi med njimi je bil belgijski jezuit Jurij Dandoy, ki je od leta 1890 deloval v Indiji in umrl v starosti 80 let. Bil je velik misijonski strokovnjak za Indijo. Od oktobra 1922 je izdajal revijo „The Light of the East“ (Luč vzhoda), kjer je znanstveno dokazoval, kako ravno krščanska vera najbolj ustreza stremljenjem in željam indijske duše. Bil je tudi eden najboljših poznavalcev indijske kulture in indijskih verstev.

Drugi je nemški benediktinec Tomaž Ohm, rojen l. 1892. Bil je od l. 1946 načelnik misijonskega zavoda v Münstru in velik strokovnjak za misijonska vprašanja in moderne misijonske me-

tode. Zlasti važno je njegovo veliko delo „Ljubezen božja v nekrščanskih verstvih“, kjer dokazuje, da imajo tuja verstva marsikaj dobrega na sebi.

Tretji je pa Ludovik Massignon, po rodu Francoz. Če je bil Dandoy velik poznavalec in strokovnjak za indijska verstva, je bil pa Massignon za islam, ki ga je poznal kot malokdo, zlasti njegovo mistiko. Zavzemal se je tudi za mirno rešitev spora med Francijo in Alžirrom, kjer so muslimani v večini. Trudil se je, kako bi katoliško Cerkev približal muslimanskemu svetu.

Omahnili so trije misijonski velikani na polju Cerkve. Ali bodo mogli dobiti vredne naslednike?

KITAJSKA

Obljuba izpolnjena

Papež Pij XI. je l. 1926 posvetil v škofo prvih šest kitajskih duhovnikov. Vsi so takrat prisegli zvestobo papežu in rimski Cerkvi do smrti. Zadnji od teh škofov Mons. Jožef Hou iz Tajčowa je svojo obljubo izpolnil, ko je lani, avgusta meseca umrl v kitajski ječi.

Pripadal je stari kitajski družini, ki je že skozi 11 rodov bila krščanska. Rodil se je v Tinghaju leta 1881. Vstopil je v Misijonsko družbo sv. Vincencija Pavelskega in je bil posvečen v duhovnika l. 1900. Po treh letih je postal profesor v velikem semenišču v Ningpo. L. 1924 je bil imenovan za svetovalca na prvem kitajskem koncilu v Šanghaju. Leta 1926 je tudi on bil izbran od apostolskega delegata Constantinija za škofovskega kandidata in kot tak posvečen v Rimu. Do leta 1955 je zvesto vršil svoje škofovske posle in upravljal ter vodil zaupano mu škofijo Tajčow, ko so ga komunistične oblasti zaprle kljub njegovi visoki starosti. Tudi v ječi je ostal zvest papežu in Cerkvi — do smrti, in tako izpolnil svojo prisego, ki jo je položil v roke papeža Pija XI. leta 1926.

misijonsko zaledje

MISIJONSKA NEDELJA
V GILBERTU, U.S.A.

Na nedeljo Kristusa Kralja 1962 nam je deklški misijonski krožek v Gilbertu priredil misijonsko proslavo v prostorih cerkvene dvorane v kraju Aurora, Minn. Proslavo smo začeli ob določeni uri v tamošnji cerkvi s slovenskimi petimi litanijami in z ubranim ljudskim petjem. Da so litanije bolj slovesno izzvele, sta g. župniku pomagala pred oltarjem še dva pevca. Na koru je pomagal ljudskemu petju še auroški slovenski pevski zbor. Po končanih litanijah z blagoslovom smo se podali v cerkveno dvorano.

Za uvod v proslavo smo vsi navzoči zapeli dve cerkveni pesmi, mlajši rod pa je vzel v roke svoje instrumente in nas spremljal. Nato je sledilo nekaj točk programa. Slavnostni govor je imel č. g. župnik Janez Šuštaršič iz Pengily, Minn. Nato je sledilo kanzanje skioptičnih slik iz Južne Afrike, z misijona č. m. Ksaverije Lesjak OSU, katera nam je poslala obenem z besedilom k slikam. Imeli smo priliko videti, v kakšen kraju in razmerah deluje č. m. Ksaverija.

Po končanem kanzanju slik nam je auroški slovenski cerkveni pevski zbor zelo dovršeno zapel tri pesmi. Ako pomislimo, da zbor sestavljajo sami odrasli, katerih občevalni jezik je angle-

ščina, potem jih moramo pohvaliti za doseženi uspeh podajanja pesmi v slovensščini, posebno glede izgovarjave.

Za zaključek smo zopet zapeli dve pesmi ob spremljavi inštrumentov v rokah mladine. Sledil je prost razgovor, med katerim so dekleta pobirale prispevke za misijone in prodajale razglednice iz Japonske, katerih čisti dobiček je šel za tamkajšnje misijone. Nato smo se začeli počasi razhajati v zavesti, da smo videli nekaj lepega o misijonih.

Nabirka pa je združila tele darovalce in darove:

Po 20 dol.: Družina N. N., Miss Ana Vidmar; druž. Stanko Ferkul, 15 dol.; Mrs. Gertrude Tushar, 6 dol.; družina Jože Škorjanc, Franc Krulc, Franc Vidmar, Franc Medved in John Tushar, po 5 dolarjev; Miss Ivana Krulc, 3 dolarje; po 2 dolarja: častiti g. J. Šuštaršič, Miss Joža Krulc, družina Perčič, družina John. Gruden, družina Mike Sodnik, družina Paul Bajda, družina Mirko Seseck, družina Franc Mihelič, Mrs. John Pristavec, Miss. Martina Mihelič, Vida, Julia & Mary Gail; po 1 dolar: Albert Starc, Mr. Dabnic, Tone Zupancic, Mr. J. Sustarsic, Eddy Tushar, Mrs. A. Kuntara, Mrs. Mary Paternost, Mrs. August Kovac; manj kot dolar: J. Putzel, Ed Turk, F. Turk, Ann Hodnik, skupaj 2 dolarja. — Celotna nabirka je znesla 121 dolarjev.

Franc Mihelič, organist

MISIJONSKI DAROVI

Na Koroškem so darovali v razne misijonske namene (v šilingih):

J. L., Gozdanje, 50; R. M., Škocijan, 200; N. N., 500; N. N., iz Apač, 500; G. K., Vogrče, 30; M. M., Škocijan, 100; N. N., iz Hodiš, 100; K. M., Žitara ves, 100; N. N., št. Jakob, 200; N. N., iz Pliberka, 100; M. K., iz Škocijana, 100;

N. N., iz Podgore namesto venca na grob Ješovnikovega očeta, 100; N. N., z Radiš, ob priliki župnikovega jubileja, 100; Rumpelnikova družina namesto venca na grob starega očeta, 50; N. N., iz Podgorij, 20; N. N., Vognje polje, 39; župnija Žvabek, 185,50; župnija št. Štefan ob Zilji, 100; župnija Brdo, 240;

župnija Suha, 240; rožnovenske sestre v Blačah, 187; župnija št. Vid, 70; M. J., Spittal, 40; K. S., Bilčovs, 10; B. Sch., 50; A. Z., škocijan, 100; P. W., Dobrla ves, 100; P. M., škocijan, 100; M. O., Sele, 100; N. N., 14; N. N., iz Pliberka, 100; župnija Žitara ves, 100; N. N., iz škocijana za Baragovo misi-jonišče, 100; š. M., škocijan, 100; R. J., škocijan, 100; M. T., Malošče, 20; Lu-kan Ana, Zg. Jezerce, 50; N. N., iz Loč, 100; B. J., 150; M. K., škocijan, 200; župnija Slov. Plajberk, 266,50; Štefan in Marija Ogris, 150; N. N., iz Bilčov-
sa, 50; A. G., Brnca, 100; N. N., iz Štebna, 50; Rezika H., iz Celovca, 20; N. N., iz škocijana, 200; fantje Mohor-
jevega internata, 80; dekleta Mohorje-

vega internata, 170; N. N., iz Dobrle vesi, 784; M. K., iz škocijana, 500; N. N., iz Hodiš, 50; N. N., iz Hodiš, 230; župnija Šmiklavž (zbirka otrok), 510,40; N. N., iz št. Jakoba, 500; Hanzej D., 100; N. N., iz Celovca, 20; M. K., iz škocijana, 100; N. N., iz Kokja, 50; Jugova družina namesto venca, 50; N. N., iz Kokja, 200; Jelenova družina na-
mesto venca, 50; župnija Slov. Plaj-berk, 243,80; N. N., iz Globasnice, 20; F. P., iz Globasnice, 50; N. N., iz Kama-
na, 100; N. N., iz št. Lenarta, 80; N. N., iz št. Lenarta, 50; slovenska begun-
ska skupina, Spittal, 3000; N. N., z Brda, 100; N. N., iz štebna pri Glo-
basnici, 200. — Iskren Bog povrni!

SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

U.S.A. in Kanada, po K. Wolbangu CM v letu 1962

Iz Združenih držav: Mr. Frank Starin, 150; Rev. Jože Ferkulj (običajni „letni misijonski davek“), 100; Jacob Fister, 51; Neimenovana vdova (po že-
lji rajnega moža), 50; Nabirka misi-jonskega krožka v Gilbertu, Minn., (po Mrs. J. Tushar), 41; Matthew Tekavec, 25; Mrs. Johana Logar, 20; Frank Mlinar, 19; Družina Miro Celestina, 15; Mrs. Gertrude Tushar, 13; Anton Roz-
man, 12. Po 10 dol.: Mrs. Anna Neme-
c, John Per, Mrs. Kristina Gabrovsek, Miss. Marija Jeretina, Rev. Francis A. Sedey. Mrs. Terezija Narobe, 9,50; Mrs. Mary Strancar, 7; Mrs. Poulina Rus, 6,25; Mary Laurich, 6. Po 5 dol.:
Anna Jalovec, Marija Mlinar. Maryan-
ne Mlinar, družina Stanley Pervanja,
družina Lojze Zorenc, Frank Starin. Po
4 dolarje: Mrs. Marija Posave (za naj-
bolj potrebnega misijonarja); Mrs. Frances Osaben, družina Ignacij Zupan-
cic, Mrs. Rozi Gorjanc, Miss Milka Go-
rican, Mrs. Carolina Gregory. Po 3 do-
larje: Rudi Knez, Frank Kamin. Mrs. Frances Sardach, 2,50. Po 2 dolarja:
Mrs. Jennie Kozely, družina Perusek,

Rev. Joze Vovk, Anton Jeglich, Mrs. Jennie Zupan, Janez Gerjol, Mrs. Lojzka Sega, Miss Josephine Bericic, Tone Ivec, družina Frank Medved, Joze Vrecar, Mrs. Francis Muren, Mrs. Ana Kaste-
lic, Frank Kosir, Joze Simic, William Ostendorf. Po 1,50 dol.: Rev. Anton Anzic, Mrs. Antonia Trepal, Florijan Markun. Luka Kumar, 1,25. Po 1 do-
lar: Mrs. Pauline Vrecar, Mrs. Eleo-
nora Gross, Mrs. Johana Petkovsek, Mrs. M. Perzabilski, Mrs. Cilka Zupan-
cic. Po 0,50 dol.: Miss Josephine Ban-
nic, družina Frank Kastelic. — Skupaj 681 dol.

V Kanadi (kan. dol.): N. N. iz Mont-
reala, 50; družina Joseph Wessel (po
zaobljubi za gobavce), 10; Mrs. Antonia
Fylypezuk, 2,50. — Supaj 62,50 dol.

Skupaj 681.— + 62,50 = 743,50 še
neodposlanega.

DAROVI IN POŠILJKE POSAMEZNYM MISIJONARJEM

*V istem letu je bilo med 1. jan. in
31. decembrom odposlano, kar so misi-
jonski dobrotniki darovali za posamezne*

misijonarje in misijonarke po č. g. K. Wolbangu (Združene države, Kanada, Trst):

Za o. J. Cukale SJ: Miss Jane Pograjec, 115; Neimenovani zdravnik, 90; Mrs. Tonci Klammer, 35; Miss Lojzka Verbic, 6.50. Skupaj 246.0 dol.

Za o. S. Poderžaja SJ: Mrs. Johana Logar, 20; družina Jacob Beznik, 20; Mrs. Ursula Herbeck, 6 (5 in 1 dol. za Bengalske poljane); Rev. Ignacij Berglez, 5 (po druž. Beznik); Mrs. Anne Debevec 5; Miss Lojzka Verbic, 2.50. Skupaj 58.50.

Za o. Vl. Kosa SJ: Tržaška Marijina družba (Via Risorta 3) za njegove reveže, 81 dol. (50.220 lir); družina Victor Treck, 46 (oz. 50 kanadskih dol.); msgr. Matija Škerbec, 20; Mrs. Angela Zeleznik (bož. dar), 5; Mrs. Anne Benedik (bož. dar), 5. Skupaj 157 dol.

Za o. Al. Demšarja SJ: Dr. Franc Puc Sr. (za pisalni stroj), 26 dol.

Za Rev. Fr. Rebola MM: Franc Strukelj (bož. dar), 20 dol.

Za Rev. A. Majcena SDB: Tržaška Marijina družba (via Risorta 3), 63 dolarjev (39.000 lir); Jože Levstik (Kanada, po Fr. Prebilu), 15; družina Janko Smolej, 10; Mrs. Marija Rovanseck, 2 kan. dol. Skupaj 90 dolarjev.

Za m. Ksaverija Lesjak OSU: Gilbertski mis. krožek za skioptične slike v nabirki misijonske nedelje, 80; Mrs. Angela Zeleznik, 20 (10 kot dar in 10 za dva sv. krsta na ime Judith Ann in Nancy Jean; po petak vsak); kanonik Franc Koretic, 13 (10 kot dar in 3 za novokrščenca na ime Franc); Mrs. Rozi Gorjane, 1 dolar.

ZA SV. KRSTE

Neimenovana družina za 12 sv. krstov, za vsakega otroka v družini dolar mesečno, 72 dol.; družina Jacob Beznik (krst na ime Juda Tadej v zahvalo za zdravje), 5 dol.; Mrs. Antonia Trepal (krst na ime Linda), 5 dol.; Mrs. Agnes Pierce (krst na ime Friderik), 5 dol.; Miss Terezija Rovanseck

(krst na ime Terezija), 2 kan. dol.; Miss Eleanor Petkovsek (krst na ime Suzana), 1 dol.; Johnny Rovanseck (krst na ime John), 1 kan. dol. Skupaj 205 dolarjev.

Za Rev. Ign. Kusteca SDB: (za šolske klopi): Mrs. Margaret Smole (za 1 klop), 12; Mrs. Carolina Gregory, 2; Mrs. Jennie Bebar, 1. Skupaj 15 dol.

Za s. A. Gardina (za njene afriške misijone): Mrs. Frances Gregorich, 5; Mrs. Jennie Mazovec, 5; Neimenovana, 5. Skupaj 15 dol.

Za s. M. Kajně (za njene siromake): Mr. Matthew Tekavec, 10 dol.

Za s. A. Miklavčič (za tri prodane slike), 9 dol.

Za s. B. Kardinar (bož. dar): Mrs. Anica Nemeč, 5 dol.

Za s. T. Medvešček: Mrs. Barbara Klemencic, 1; Mrs. Jennie Bebar, 1; Mrs. Pavlina Rus, 1. Skupaj 3 dol.

Za s. K. Jančar (za prodane japonske razglednice): Mrs. John Tushar, 2.75 dol.

Skupaj dol. 862.75 prejetega in odanega.

RAZNE PREDMETE SO DAROVALI IN SO BILI POSLANI SLEDEČIM:

Rev. dr. Jože Gole: dva črna mašna paramenta in lepa bela štola ter razni liturgični predmeti. Večinoma poslano m. Ksaveriji Lesjak OSU. — Slovenia Record, Chicago, novo ploščo za dr. Janeža na Formozi. — Družina Miro Celestina, nova Korotanova plošča za dr. Janeža. — Mrs. John Tushar, paket za s. Benjamino Kardinar. — Mrs. Angela Zeleznik, krasen, ročno izdelan oltarni prt za s. Jožefino Zupančič. — Ženska zapestna ura Miss Antonije Fortun je bila poslana s. Benjamini Kardinar.

The Students Crusade Unit, St. Joseph's College, Princeton, N. J., celo vrsto kelihov, ciborijev, svečnikov, narbožnih predmetov in kat. literature, razposlano tudi mnogim slovenskim misijonarjem in misijonarkam (pregledno poročilo bo sledilo, ko bo akcija s šolskim letom v juniju 1963 končana).

VELIKA PROŠNJA

„Baragovo misijonišče“ je v počastitev spomina škofa Slomška in v čim večje poznanje njegove svetniške osebnosti izdalo ponatis dosedaj največjega in najboljšega slovenskega Slomškovega življenjepisa.

To dragoceno knjigo smo se drznili poslati v razpečavanje oziroma v nakup vsem tistim, o katerih upamo, da bodo z veseljem sprejeli to žrtev.

Lepo prosimo, naj nam oprostite, da ne pišemo o stvari vsakemu posebej. Da prihranimo čas in stroške, navajamo kar tu vse, katerim smo poslali po več knjig ali eno samo. Na ta način bo morda ustrezno tudi vsem drugim, saj bodo vedeli, kje v njih deželi se knjiga lahko dobi.

IME IN KRAJ	Vezani	Broč.	IME IN KRAJ	Vezani	Broč.
Avstralija			Janežič, Mačkowlje	3	3
P. Odilo OFM	10	10	Dolinar, Rim	1	1
Vrabc F.	3	3	Marko Kranjc, Rim		1
Klinar J.		1	Zupančič, Italija		1
Martin M.		1	Ostala Evropa		
Avstrija			Kavalar, Francija	2	2
Družba sv. Mohorja	5	10	Dejak, Francija	2	2
Župnija Št. Mihael	3	5	s. Šmalc, Pariz	5	5
Jank L., Radiše	1	1	Rehberger, Anglija	2	2
Igerc M., Neuhaus	1	1	Melovrh, Španija		1
Župnija Eberndorf	1	1	Južna Amerika		
Župnija Edling	1	1	Grilc, Venezuela	5	5
J. Matko, Zell	3	5	s. Kaplja, Chile	5	5
A. Luskar, Kamen	2	3	Križman, Ekvador		1
Nemec, St. Kancijan	3	5	Ovčjak, Argentina	5	10
Žpk. Messner, Eisenkappel	5	5	Kanada		
Cvetko A., Mieger	1	3	Kopač CM, Toronto	10	30
Mihelič S., Bleiburg	1	3	Prebil CM, Toronto	10	30
Holmer T., Obirsko	1	2	U.S.A.		
Italija			Liga (Dr. Basaj)	5	5
Mons. Humar, Gorica	30	30	Hudolin M.	2	2
Mons. Omerza, Trst	10	10	Mokorel J.	2	2
St. Zorko	10	10	Okorn K.	5	5
Dr. Prešeren	2	2	Beričič J.	1	1
Živic, Bazovica	2	2	Goričan M.	2	2
Silvani, Opčine	2	2	Knez Rudi	2	3
Bogatec, Prosek	2	2	Preša Manca	3	3
Jamnik, Boršt	1	1	"Ave Maria"	5	5
Kunčič, Sv. Križ	3	3	"Familia"	5	5
Mons. Jezernik, Rim	5	5	Mrs. J. Tushar	3	3
Šolske sestre, Rim	5	5			

Po en, broširan izvod smo poslali sledečim: dr. Farkaš A., Ferkulj J., Gaber F., dr. Gole, Jeraša F., Koretič F., Malavašič R., Meršol V., Msgr. Oman, družina Rebol, Slapšak J., Vovk J., Kuntara, Gorše Fr., dr. Puc, Chemazar, A. Stopar, A. Anžič, A. Čuk, Mons. Škerbec, dr. Krek, Lavrih I., Novak Zdravko, Snaj Jože, dr. Jaklič, Žakelj Jakob, Lempl Lado, Pregelj Vlad., inž. Sodja, Jože Cvelbar, Al. Jenko, N. Berglez, F. Mihelčič, Jože Pirc, Albin Šega.

Vse navedene lepo prosimo za velikodušno sodelovanje! Misijonski prijatelji s širjenjem Slomškovega življenjepisa pospešujemo zadevo beatifikacije tega velikega misijonskega gorečnika.

Cena vezani knjigi je 3 dolarje, broširani pa 2.50, oziroma odgovarjajoči znesek v drugih valutah. — Plača se lahko kot „Katoliški misijoni“ pri poverjeništvih ali pa (v giru) na ime: Janez Petek CM, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, Argentina.

M. Ksaverija Lesjak O.S.U. s sestro opazuje zamorko, kako polaga temelje družinskemu domu: skromni koči. V Južni Afriki so žene tiste, ki grade borna stanovanja.

SLIKA na prvi strani ovitka kaže vietnamske salezijanske novince okrog Marijinega kipa; sredi med njimi, viden v celoti, je njih voditelj — naš misijonar Andrej Majcen SDB.

IZ VSEBINE: Kam greš, Kitajska? — Stoletnica na Japonskem — Indonezija — Naša misijonarka v Indoneziji — Subdiakon Mak S.D.B. — Moje potovanje v misijone — Položaj na Koreji — Misijonarji pišejo — Po misijonskem svetu — Misijonsko zaledje: Misijonska nedelja v Gilbertu (U.S.A.); Sklad za vse slovenske misijonarje v U.S.A. in Kanadi — Darovi s Koroške.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 250, podporna 500, dosmrtna 3.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike: 300 (600, 3.500) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji $1\frac{1}{4}$ ($2\frac{1}{2}$, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušno-pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzjan i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West Tce. Adelaide, S. Australia.